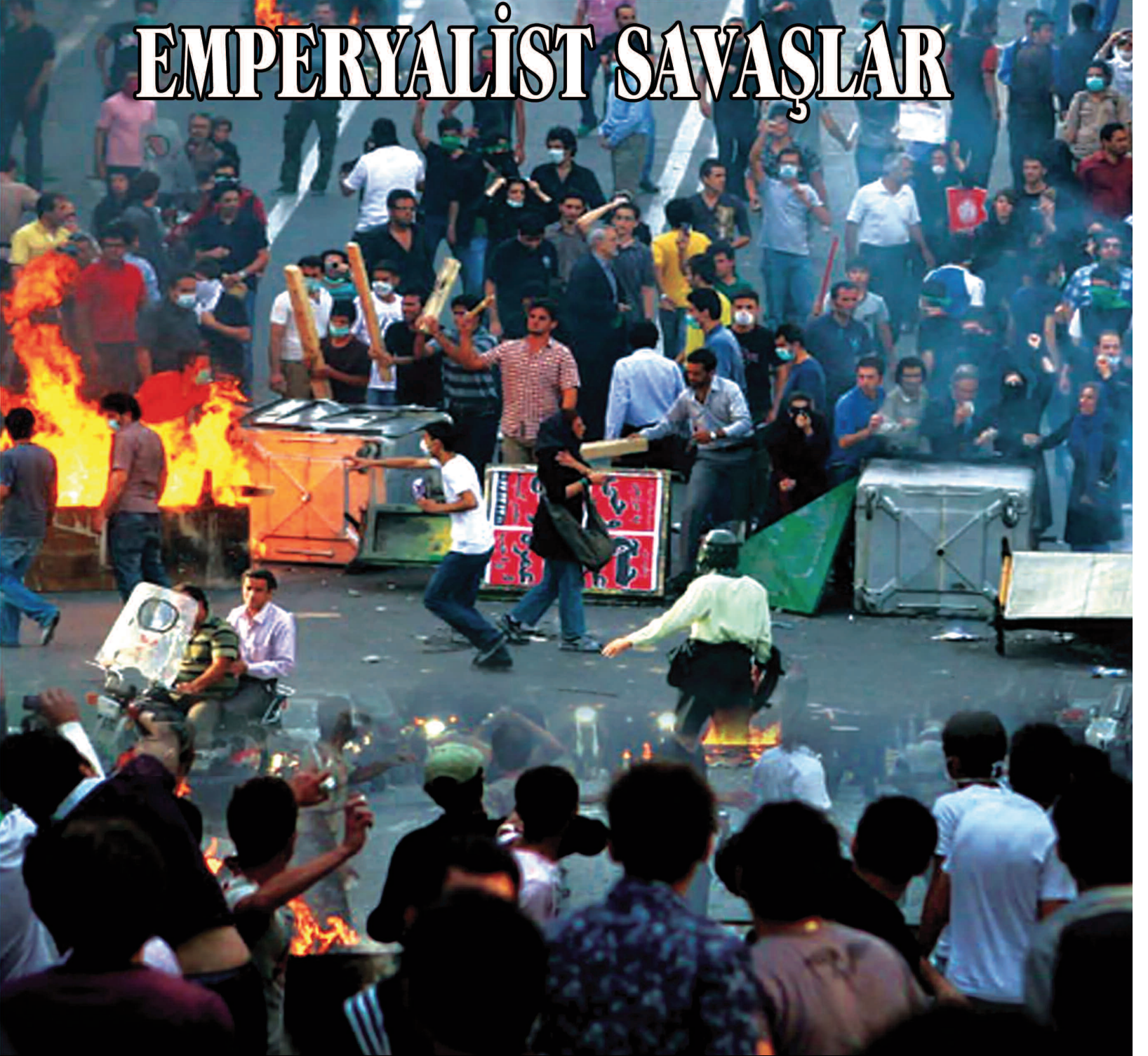

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

EMPERYALİST SAVAŞLAR

• Engellerle
Mücadelenin
İşçi Sınıfını
Olgunlaştırması

• Çok
Önemli Bir
Gelişme

• Sosyalist
Kore'ye Yönelik
Emperyalist
Saldırıları

• Aysun
Bozdoğan
Ölümsüzdür

• Sınıf
Öğretmenimizi
İstiyoruz

KENT AŞ. İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

28 HAZİRAN 2009 ADANA

ENGELLERLE MÜCADELENİN İŞÇİ SINIFINI OLGUNLAŞTIRMASI

Burjuvazi, egemenliğini sürdürmek için kendisine karşı yönelen devrimci sınıfın üzerinde daha fazla baskı ve şiddet uygulamaya yönelirken, yaptıkları sadece eylemci eylemlerin, yüksek bir savaşçı yetkinliğe ulaşmasını, politik bunalımın derinleşmesini ve iki sınıf arasında tayin edici kapışma anını biraz daha hızlandırır.

Emekçi çoğunluğun, emeğin ürünlerini kendilerine maleden bir avuç gasbediciye karşı mücadelesi devrimci biçimler alır almaz, egemen azınlığın kitlelere karşı sürdürdüğü baskı biçimleri ve şiddeti daha açık biçim alır. İşçi sınıfının sınıf savaşımı açık iç savaş sürecine girer. Sınıf savaşımı ayaklanmaya doğru ilerler ve ayaklanma sırasında en üst noktasına çıkar. Ayaklanma anı her iki sınıf içinde belirleyicidir. Hangi sınıfın insanlığın geleceğini tayin edeceği bu anda karara bağlanır. Emekçi sınıf bu süreçte yenilse de, hatta defalarca aynı durumla karşılaşsa da, sonunda utkuya ulaşan taraf ezilen ve sömürülen kitleler olacaktır. Sömürücü güçlerin, emekçiler üzerinde uygulayacağı açık baskı ve şiddet, bu süreci çabuklaştırmaktan başka bir sonuca yol açmaz.

Kapitalizmin tekeli kapitalizm aşamasına ulaşmasıyla birlikte, devlet-tekeli bütünleşmesi ve onun tüm eğilimleri, yirminci yüzyıl boyunca açığa çıktı. Kapitalizmin bütün çelişkileri de bu gelişme boyunca öne çıktı ve şiddetlendi. Bütün bu gelişmeler devrimler çağının sökün etmesini beraberinde getirdi. Karşıt sınıflar arasındaki kapışma daha ileri bir boyut aldı. Proleter devrimler bu çatışma içinde doğdu. Kapitalizmin iç çelişkilerinin keskinleşmesinden ileri gelen ve emperyalizmle birlikte zincirlerinden boşanan emperyalist savaş sırasında ortaya çıkan ekonomik ve politik kriz, proleter devrimlerin patlak vereceği nesnel ortam yarattı. Aynı süreçte kaçınılmaz olarak ayaklanan halk kitlelerine karşı burjuvazinin uyguladığı şiddet, proleter devrimleri sadece çabuklaştırdı. Gerici güçlerin şid-

deti, kırklı yıllarda Doğu Avrupa'da sosyal devrimleri daha sonra dünyanın başka yerlerindeki devrimleri de aynı şekilde hızlandırmaktan başka bir şey yapmadı. Latin Amerika'da emperyalizm ve işbirlikçi gerici güçler on yıllar boyunca halk kitlelerine karşı baskı ve şiddet uyguladı, sistemli işkenceye başvurdu. Açık infazlar yaptı. Toplu katliamlar yaptı; ne var ki, karşı-devrimci güçlerin tüm çabaları, sadece devrimin daha erken olgunlaşmasını getirdi. Bir yüzyıl, proletaryanın toplumsal devrimleriyle çalkalandı.

İşçi sınıfı, her gün önüne çıkan büyük engellerle pratikte mücadele etmek zorunda kalıyor. Uğraştığı engeller sayısızdır. Ve mücadelenin her adımında yenileriyle kapışmak zorunda kalıyor. Bu engeller ne denli büyük olursa olsun, o sınıfsal varlık koşulları nedeniyle her engeli aşmak, dünyayı değiştirmekle görevlidir. Eski burjuva dünyasını dönüştürürken, kendisini de dönüştürmüş oluyor. Bu dönüşüm, sermaye egemenliğine karşı mücadele sırasında başlar ve iktidarı aldıktan sonra devam eder. Bu, engelleri aşp, yeni ve daha yüksek bir yaşamı kurma mücadelesidir. Yüksek bir yaşamı yeniden kurarken, kendi doğasını da yeniden kurmuş olur. Dönüşüm düşünsel, estetik, sanatsal, yani entelektüel alanda kendini yaratıcı bütün etkinliğiyle belli eder.

Toplumun önüne yığıldığı bir dizi engeli karşı mücadele etmek, tüm engellemelere ve despotluklara rağmen hedefleri doğrultusunda gitmek, bu topraklarda, Türkiye ve K.Kürdistan'daki emekçi halk kitlelerinin bir özelliği olmuştur. Bu yüzden dünyanın en ağır saldırılarından biri bu topraklarda halk kitleleri üzerinde uygulamaya sokulmuştur. Ancak gerici burjuva şiddet kitlelerin tarihin akışı yönündeki devrimci mücadelesini durduramamıştır. Emekçi sınıfın istemleri evrensel tarihi gelişmenin zorunlu yasalarına uygundur. Sömürücü asalak sınıfların uyguladığı zor evrensel gelişmeye terstir, ona karşıdır ve bu nedenle yenilmeye

mahkûmdur. Devrimci zor ise doğmakta olan toplumun ebesidir. Kitleler eski burjuva düzeni yıkmak için devrimci zora başvururken, zor araçlarını da her geçen gün daha fazla kullanmaktadır. Halk hareketi sonuç alıcı bir noktaya doğru hızla yol almaktadır.

Burjuvazi sistemli işkence, idam, açık infazlar, kitle katliamları, yasaklamalar, her türlü baskı, kısacası gerici zoru uygulayarak, işçi sınıfının yükselen devrimci mücadelesini durduramamıştır. Onun güçlerini dağıtamamıştır. Ama başvurduğu gerici zor ve insan kıyımları burjuva sistemin dağılmasını getirmiştir. On yıllarca süren burjuva iç savaş, toplumun çözülmesini gözle görülür hale getirirken; buna karşılık şiddetlenen proleter iç savaş, devrimci iç savaş halk kitlelerini burjuvaziye karşı birleştirmiştir.

Faşist terörün ve insan kıyımının ezilen halkların devrimci mücadelesinin gelişmesini ve her seferinde daha büyük bir güçle yeniden ortaya çıkmasını engellemeyemediğinin göz önündeki örneği, Kürt halkının özgürlük mücadelesidir. Kürt halkı mücadelesini en şiddetli faşist devlet terörü altında yürütmek zorunda kaldı. Fakat en çetin ve ağır koşullarda kavgaya atılmak bu halkı son derece dayanıklı duruma getirdi. Artık hiçbir baskı ve şiddet onu girdiği devrimci mücadele yolundan geri çeviremez. Tersine kendisine karşı yapılan her gaddarca tavır ve önüne dikilen engeller devrimci Kürt halkının daha büyük bir öfke ve güçle harekete geçmesine yol açıyor. Kürt halkı faşist devlet terörüne, ulusal baskıya karşı mücadeleden geçerek, dönüşerek, devrimcileşerek kendi tarihini kendisini bilinçlice yapacak konuma gelmiştir.

Burjuvazinin tüm uygulamaları ve engelleri sınıf savaşımının, devrimci bir sınıf savaşımı olarak gelişmesini ve en sonunda iktidar mücadelesine gelip dayanmasını sağlayacak gereken koşulları hazırlamıştır. İşçi sınıfı ve halk kitleleri bu süreçten geçerek kendi hedefleri doğrultusunda bir kararlılık ve sağlamlık kazanmıştır. Devrimci kitle hareketi o noktaya gelmiştir ki, bu hareket bütün iktidar emeğin oluncaya değin toplumu altüst etmeye devam edecektir.

Sınıf mücadelesinin 19. yüzyıldaki deneyimleri, daha geniş olan 20. yüzyıldaki deneyimleri, burjuvazinin işçi sınıfı üzerinde uyguladığı her şiddet ve baskıdan sonra hareketin daha bir büyüyerek yeniden ortaya çıktığını göstermiştir. Hareket kendisini yaratan koşullar tamamen ortadan kalkana kadar varlığını güçlendirerek sürdürecektir.

C.DAĞLI

DEVİRİMCİ GÖREVLER BOŞ LAFLARLA GEÇİŞTİRİLEMEZ

Emekçi halk kitlelerinin artan, yaygınlaşan ve şiddetlenen eylemleri, mücadelenin durulmayacağını, hedefine ulaşmaya devam etmeye devam edeceğini gösteriyor. Hedef devrimci istemlerin gerçekleşmesidir. Bu yönde önüne geçilemez devrimci bir dinamizm var.

Her gün yeni bir boyut kazanarak toplumu sarsan ve büyük bir sıçrama gösteren eylemler doğru kavranmalı. Gelişen kitle hareketi ancak devrimci biçimde düşünülerek kavranabilir. Bunun için de öncelikle, toplumsal olguların ve devrimin temellerindeki çelişkileri iyi anlamalıyız. Çünkü her toplumsal olgu ve hareket toplumun temelinde yatan, çelişkilerin dışavurumundan başka bir şey değildir. En kendiliğinden meydana gelen kitle girişimi, aniden gelişen bir olay, tümü sistemin iç çelişkilerinden kaynaklıdır; bir devrimle çözümlenemeyen çelişkilerden. Devrimci biçimde düşünülmediğinde, arka arkaya gelen, üst üste binen olayların ve çatışmaların, devrim zorunluluğundan, yeni bir topluma geçme zorunluluğundan ileri geldiği görülür.

Devrimin zorunluluğu, kendini, yıllarca süren ve toplumu baştanbaşa etkileyen şiddetli sınıf savaşı, iç savaş biçiminde ortaya koyuyor. Çünkü iç savaş, devrimi gündeme getiren çelişkilerin bir çözüm yoludur. Bu öylesine derinlikli bir çelişki ve sert bir savaşım ki, bunun etkisi dışında kalan hiç kimse yoktur. Herkes, toplumun karşıt kamplarının yanında şu ya da bu biçimde yer almıştır. Savaşı en yoğun biçimde yaşayan Kürt halkıdır. Kürt halkı çok çeşitli biçimde ve çok çeşitli yollarla savaşın içinde yerini almıştır. Toplumun devrimci emekçi güçler ve gerici burjuva güçler biçiminde saflaşması ve kapışması zorlu, sancılı ve şiddetli bir devrimin kendini açıkça ortaya koymasından başka bir şey değildir. Tarihin akışı tarafından ve toplumun çelişkileri tarafından biçimlenen devrim, kendi zorunluluğunu önüne geçilemez bir güçle en geniş kitlelere kabul ettiriyor.

İşçi sınıfı devrimcilerinin görevi, emekçilerin olayların etkileyciliğiyle mücadeleye atılmasını beklemek değil, onların hareketine hız vermek, öncülük etmek ve devrimin hazırlıklarına bilinçli ve aktif olarak katılmalarını sağlamaktır.

Devrimci biçimde düşünmeyenler, ne toplumun derin çelişkilerinin varlığını kabul ediyor, ne de, onsuз hiçbir güncel olayın açıklanamayacağı devrimci durumun varlığını kabul ediyorlar. İç savaş ise hep yadsıldılar. Bunun altında yatan düşünce, halk kitlelerinin devrimcileşmesinin önüne geçmek; böylece kendi ılımlı, yasal, barışçı politik çizgilerini onlara benimsetmek; nesnel durumdan, somut koşullardan değil, kendi öznel durumlarından hareket etmektir. Çabalarının nesnel anlamı şudur: çökmekte olan eski sisteme reformlar yoluyla güç vermek ve emekçi sınıfları bu düzen içinde tutmak. Fakat tüm görüş ve çabalarına rağmen, emekçi ve ezilen kitleler, yığınlar halinde mücadeleye atılıyorlar.

Sınıflar savaşını kabul etmek artık hiçbir şey ifade etmiyor. Sınıflar savaşı çeşitli biçim ve düzeyde yıllardır sürüyor. Bu yadsınmaz bir gerçekliktir. Gerçekliği burjuvazi de kabul ediyor. Burjuvazi hem sınıflar savaşını ve hem de sınıflar mücadelesinin bir iç savaş biçimini aldığı açıkça ifade ediyor. Onları buna zorlayan kendi sınıf çıkarlarıdır. Çünkü iç çatışmaların önlenemeyen büyümesi, burjuva egemenliği ve çıkarları tehdit edici boyutta. İçlerinde sınıf çıkarları açısından biraz daha ileriye görebilenler, bu tehlikeye önce-

den işaret ettiler. Emekçi kitlelerin öfkelerini ve tepkilerini denetlemek için bir dizi "rapor" yayınlamaları ve bu yönde önlem alınmasını ısrarla istemeleri bu yüzdendir. O nedenle, sınıflar savaşını ve bunun hangi görüngüler içinde kendini gösterdiğini kabul etmek, iktidar mücadelesinin öne çıktığı ve iktidarı ele geçirmenin ön koşulu olan askeri ve bürokratik devlet makinesinin yıkılacağını kabul etmektir. Uzlaşmacı hareketlerin kabul etmedikleri nokta, tam da burasıdır.

Mülk sahibi sınıfların egemenliğini yıkmaya yönelmeyen bir hareket, eski düzenin sınırları içinde kaldığından, zorunlu olarak çürüyecektir. Hele devrim kaçınılmaz hale gelmesine karşın, eğer devrimci sınıf, bu devrimi gerçekleştirmezse, o zaman çürüme çok daha derine gider ve tüm toplumu etkisi altına alır. Emekçileri devrim hazırlamak yerine, kapitalistlerle emekçi kitleler arasında bir uzlaşma, bir denge arayanlar, tam da bu çürümeyi temsil etmiş olurlar. Burjuvaziyle uzlaşma çabaları, burjuva demokrasisi görünümüne bürünüyor. Uzlaşma yanlılarının demokrasi mücadelesi burjuva sınırları aşmadığı için, burjuvaziye hizmet ediyorlar. Nicelik niteliğe dönüşmüyor. Hâlbuki proletarya burjuva demokrasisiyle ayrışıp kendi bağımsız hareketini örgütleyeli yüz elli yıl oluyor. Türkiye ve K.Kürdistan'da proletaryanın bağımsız sınıf hareketi on yıllardır tarih sahnesinde yerini almıştır.

Sınıf mücadelesi alanında küçük-burjuva muhalif eğilimle, emekçilerin devrimci eğilimi arasında bir çatışma yaşanıyor. Bu çatışma toplumdaki iç kapışmaların dozu arttıkça, o oranda derinleşiyor. Devrimci kitleler iktidarı zor yoluyla ele geçirmek için daha ileri giderken; ılımlı, barışçıl çizgi izleyen ögeler ise devrimci gelişmeye direnç gösteriyor. Ezilen ve sömürülen kitleleri en önemli temel sorunlardan, devrimin birincil görevlerinden uzaklaştırmak için, en önemsiz güncel sorunlar, mücadelenin ikincil sorunları öne çıkartılıyor. Emekçilerin hedefini şaşkırtmak, bilincini karartmak için, günlük mücadelenin sonuçları sürekli abartılıyor.

Yığınların devrimci bir nitelik almış olan mücadelesini anlama yeteneğine sahip olmayanlar, harekete de öncülük edemezler. Baskı ve sömürü toplumunu altüst eden gerçek hareketi anlamak için çaba göstermek yerine, durumu boş laflarla geçiştiriyorlar.

Ezilen, sömürülen, dışlanan, aşağılanan, köleleştirilen insanlar, bu toprakları devrim toprağı haline getirdiler. Şimdi her şey karşıtına gebe.

Hareket durmadan büyüyor. Devrimci kitle hareketi tam bir patlama biçiminde ortaya çıkıyor. Toplumsal patlamanın etkisi öylesine derin ki, en geride kalanları bile, mücadelenin en önüne atıyor, onları kıyasıya süren büyük bir kavganın ortasına bırakıyor. Bunun kanıtı son dönemlerde yapılan milyonların coşkulu, canlı eylemleridir. Herkes bu eylemlerin şimdiye kadarki kitle gücünün çok üstüne çıktığını kabul ediyor. Eylemlerde bir araya gelenler, büyük bir kapışmaya doğru gidildiğini anlıyorlar. Her hareket daha büyük ve daha etkili hareketleri yaratarak ilerliyor.

Bu durumda önemli olan hangi önderliğin ve hangi mücadelenin emekçileri, özlemini çektikleri yaşam koşullarına kavuşturacağıdır. Ancak yüksek devrimci nitelikteki bir parti, yani Leninist Parti sloganları, politikaları ve taktikleri kitleleri bu doğrultuda harekete geçirebilir.□

ÇOK ÖNEMLİ BİR GELİŞME

13 Nisan Cumartesi günü İstanbul'da Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların işçileri, Türk-İş Bölge Binası'nı yumurta ve çürük domates yağmuruna tuttular. Bu elbette bir anlık kararlar yapılmış bir eylem değildi. İşçiler, Türk-İş'e karşı yıllardır işlerinde biriktirdikleri öfkeyi bu şekilde dile getirdiler.

Bunun en başta gelen nedeni, kuşkusuz, Türk-İş'in katıksız bir burjuva sendikası olmasıdır. Yıllardır işçilerin sırtından beslenip burjuvazinin kümesine yumurtlayan bu burjuva sendikacıların gerçek yüzü son süreçte daha iyi anlaşılmıştır. Her fırsatta burjuvaziye hizmet etmeyi kendilerine bir görev olarak bellemiş olan bu sarı sendikacılar, ne zaman kapitalist sistem bunalıma girecek olsa, ne zaman burjuvazi düşen kâr oranları nedeniyle yanıp yakınacak olsa, hemen yardımına koşmayı adet haline getirmişlerdir.

İşçiler, tam da büyük eylemlere hazırlanırken, bir de bakarsınız bu sarı sendika yöneticileri, açıklama üstüne açıklama yapıyorlar. "Ülkenin içinde bulunduğu zor durumu göz önünde bulundurarak" ya da "ulusal menfaatlerimizi düşünerek" vb gibi gerekçelerle grevleri erteliyorlar, eylemleri durduruyorlar... Tam da işçiler tüm öfkelerini kuşanmış, burjuvazinin üzerine yürümeye hazırlanırken, bir de bakıyorsunuz, burjuva sendikacılar onlara, yani burjuvaziye kol kanat geriyor, saldırıların önünde onlara kalkan oluyorlar.

İşçiler, tam da eylemlerinde büyük sınıfsal kazanım elde edebilecek, burjuvaziye daha çok köşeye sıkıştırılabilecekken, bir de bakıyorsunuz, işçiler adına hareket ettiklerini söyleyen burjuva sendikacılar havlu atmış, burjuvaziye masaya oturmuş, işçilerin davasını burjuvaziye satmış... Bu bir değil, on değil, yüzlerce kez tekrar eden bir süreç. Ve her defasında da bir gerekçe mutlaka hazır. Kendilerini âlemin en akıllısı, işçi sınıfını da ahmak sanan bu adamlar, böylece burjuvazinin çöplüğünde geçinip giderler.

Aldıkları yüksek maaşla - ki bunlar da işçilerin ücretlerinden yapılan kesintilerle ödenmektedir - günlerini gün etmenin, deniz manzaralı bürolarının pencerelerinden tatlı hayallere dalmanın derindedirler. Ta ki, işçi sınıfı ve emekçiler, onların kendi sırtlarına yapışmış birer kene olduğunu farkedene kadar. İşçiler bunu bir kez farkettikler mi, "Kahrolsun sendika ağaları" diye slogan atmaya başladılar mı, onlar için tehlike çanları çalmaya başlamış demektir. Bir anda hemen gömlek değiştirip, işçiden daha çok işçi görünmeye çalışırlar. Sanki işçilerin alınterini burjuvaziye peşkeş çeken kendileri değilmiş gibi, bir bukalemun gibi kılıktan kılığa girerler. Hele de işçiler onların gerçek yüzünü artık tanımışsa ve hiçbir şekilde onların bu numaralarına kanmıyorlarsa, vay onların haline!

13 Haziran tarihinde bir grup işçinin Türk-İş Bölge Binasını yumurta ve domates yağmuruna

tutması, artık böyle bir aşamaya geldiğini gösteriyor. Aslında bu, önemli bir bilinç sıçramasıdır ve giderek sınıf içerisinde daha genel bir eğilim haline almaya başlamıştır.

Bunda son 3 yılın 1 Mayıs'ları da etkili olmuştur kuşkusuz. Son 3 yılda binlerce işçi ve emekçi, Taksim'e yönelmiş, Taksim'i zaptedebilmek için burjuvaziye dişediş bir savaşa tutuşmuştur. Türk-İş bu eğilimi gördüğü için, önce tabanın da baskısıyla her üç 1 Mayıs'ta da, sanki Taksim'den yanaymış gibi görünmüş ve her defasında kırıya kırmış, soluğu Kadıköy'de almıştı. Böylece hem sınıfı bölmeye çalışmış, hem de burjuvaziye en iyi şekilde hizmet ettiğini göstermiştir.

Yıllar yılı reformist ve oportünistlerle birlikte savunageldikleri, "bayram havasında 1 Mayıs" özlemi, kitlelerin devrimci eylemiyle aşılmıca, bu kez, kendilerini çatışmaların uzağına atarak, burjuvazinin önlerine koyduğu seçeneğe tav olmuşlardı. Kadıköy'e taşıdıkları işçiler kendilerine "Niye Taksim'de değiliz; 1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı'dır orada arkadaşlarımız çarpışıyor" dedikçe, Türk-İş yöneticilerinin yüzleri gerilmiş, burjuvaziye verdikleri sözleri, işçilerin önünde tekrarlayamamanın aczine düşmüşlerdi. Sınıf işbirlikçisi oldukları o kadar açıktı ki, ne söyleseler, ne etseler, işçileri ve emekçileri kandırmaları imkânsızdı. Bu kez artık kaçabilecekleri bir delik de kalmamıştı. Türk-İş'in bazı taban şubeleri, Türk-İş'in izlediği bu sınıf işbirliği politikasından rahatsızdı ve bunu özellikle son 3 yıldır açık açık dile getiriyorlardı. Sadece 1 Mayıs'lar değil, özel-

likle sermayenin özelleştirme saldırısı karşısında Türk-İş'in izlediği uzlaşmadan öte neredeyse özelleştirmeyi savunur tutum, taban sendikalarını, buralarda bulunan sınıf bilinçli, devrimci işçileri rahatsız etmişti ve onları Türk-İş'ten koparmıştı. SEKA'nın ve TÜPRAŞ'ın satılması; arkasından TEKEL'in satılması ve bunların karşısında Türk-İş'in "bari işçilere, sendikalara satsaydınız" mızıldanmaları dışında bir tepki göstermeyişi, işçilerin örgütlemeye çalıştıkları eylemlerin bile önüne geçişi, zaten bardağı ağzına kadar doldurmuştu. Deyim yerindeyse, bardağı taşıran son damla, 1 Mayıs oldu. Artık Türk-İş'in peşinden Taksim dışında herhangi bir alana gitmek istemeyen işçiler harekete geçtiler ve seslerinin yükseltmeye başladılar.

13 Haziran'da Türk-İş Bölge Binasını basan işçilerin arasında görebildiğimiz kadarıyla belediye işçileri ağırlığı oluşturuyor. Hatırlanacaktır, en son geçen sene Belediye işçilerinin İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde yapmak istedikleri eyleme polis saldırmış ve zor kullanarak bütün işçileri dağıtmıştı. Devletin işçilere bu saldırısı karşısında Türk-İş'in tavrı, sessizce geçiştirme olmuştu. İşçiler, burjuvaziye karşı örgütlenme ve özlük haklarını savunurken, kıyasıya bir mücadele verirken, Türk-İş'in kendi yanlarında değil, hükümetin, devletin yanında yer alması, işçilerin asla unutmayacakları bir şeydi.

Ve en son hükümetle yapılan toplu görüşmelerde Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu'nun uzlaşma adı altında işçiler aleyhine hükümetten yana aldığı tutum; aynı zamanda TOBB başkanının, "Kriz varsa çaresi de var", "Pazara çıkın, alışveriş yapın" kampanyasına verdiği destek, işçilerin sabrını taşırdı.

Bütün bunlar, sınıfın devrimci unsurlarının Türk-İş'ten kopuşunu hızlandırdı. Bu, aynı zamanda sınıfın da devrimcileştiğinin bir göstergesi. Bu eğilim yeni başlamış değil. Hatırlanabileceği gibi, Paşabahçe Fabrikası'nın kapatılmasına karşı eylem içinde olan işçiler de, birkaç sene önce Kristal-İş Sendikasını basmış ve yöneticileri taşa tutmuşlardı. Görünen o ki, işçi sınıfı ve emekçiler, bundan sonra daha sık ve daha örgütlü bir biçimde burjuva sendikalara ve burjuva sendikacılara karşı tavır alacak. Onların sınıfın önünde bir engel olmalarına, oynadıkları uğursuz role bir son vermek için eyleme geçeceklerdir.

Burjuva sendikaların sınıfın gözünde teşhir olması, çok önemli bir devrimci gelişmedir. Sınıflar mücadelesi bundan sonra daha da sertleşerek sürecektir. Burjuva sarı sendikalara karşı mücadele, bütünlüklü mücadelenin bir parçasıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler, "İktidar dışında her şey hiçbir şeydir" düşüncesiyle mücadeleye atılırlarsa, bu engeli aşmaları daha kolay olacaktır. Devrimci iktidar için mücadele, işçi sınıfı ve emekçilerin önünü açacaktır. □

SOSYALİST KORE'YE YÖNELİK EMPERYALİST SALDIRILAR

ABD emperyalizmi, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti'ni (KDHC) kuruluşundan (1946) beri tanımadı. Sosyalist sistemin güçlü olduğu yıllarda bu tanımama çok önemli değildi. Sosyalist sistem dağılınca emperyalizm "sosyalizmi tamamen yok etme" anlayışıyla saldırılarını arttırmaya başladı. Saldırganlık baştan beri zaten sürüyordu, bunun en açık kanıtlarından birisi Kapitalist Kore'nin açıklamasıdır. 1951-1994 yılları arasında CIA tarafından eğitilmiş olan 13 bin ajanın KDHC'ye gönderildiği, bunların 7500'ünün ölü ya da kayıp olduğu açıklandı. 1953'te ateşkes ile biten Kore savaşının barış anlaşması yapılamadı. 1991'den sonra saldırıların çoğunlukla savaşın eşiğine vardırılmaya başlandı.

1. Bush'un ABD Başkanlığı'nı sürdürdüğü 1991 yılında KDHC'nin nükleer santralleri gündeme getirilerek baskı uygulanmaya başlandı. 1994 yılında Clinton'un ABD Başkanlığı sırasında baskılar tekrar artmaya başladı. BM Güvenlik Konseyi'nin yaptırım kararı alması gündeme getirilerek ablukaya yönelmesi üzerine KDHC, kararı savaş gerekçesi olarak kabul edeceğini açıkladı. KDHC'de sosyalizmin kuruluşuna önderlik eden Kim İl Sung, bu dönem önderliğini sürdürüyordu, yaşama gözlerini yummamıştı. Emperyalizmin saldırıları ancak savaşın eşiğine kadar geldikten sonra bir anlaşma yapılarak, o an boşa çıkartıldı.

Clinton döneminde KDHC'nin "rejimini" değiştirmesi söylemi, 2. Bush'un başkan olduktan sonraki dönem açıktan ilan edildi. Sosyalizmi yıkmak için saldırılar tırmandırılmaya başlandı. 2002-2003 yıllarında saldırı ve baskılar yoğunlaştı. 2. Bush'un "K. Kore rejimini değiştirme" hedefini açıklamasıyla başlayan bu süreçte ABD'nin aynı anda iki savaş birden sürdürme kapasitesi üzerine propagandalar da yapılmaya başlandı. ABD önceden yapılan anlaşmaları bozup saldırılarınca, KDHC nükleer silahların denetçilerini sınırdışı etti. ABD savaş hazırlıklarını üst seviyelere çıkarttı. Irak savaşı ve Afganistan'da süren işgal nedeniyle askeri bir saldırı gündemden düşmeye başladı.

Nükleer enerji ve nükleer silahlanma alanında yaşananlara da kısaca bakmak gerekiyor. Bugüne kadar dünyada nükleer silah kullanan tek ülke ABD oldu. 1945 yılında İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonunda teslim görüşmesi yapan Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atom bombası atarak 250 binden fazla insanı öldürdü ve hala devam eden sorunlara yol açtı. Bugün elinde en fazla nükleer silah bulunan ülke ABD'dir. Şimdiye kadar dünya çapında yapılan 2053 nükleer denemenin 1050'sini ABD yaptı. 1996 yılında BM Genel Kurulu'nda kabul edilen nükleer denemelerin yasaklanması anlaşmasını (CTBT) ABD imzalamış olmasına karşın onaylamadığı için yürürlüğe sokmadı ve kendisini bağlamıyor.

Diğer bir anlaşma olan Nükleer Silahların Azaltılması Anlaşmasına (NPT) göre nükleer silahlara sahip olmayan ve nükleer tehditlere karşı karşıya kalan ülkelere kendini savunma hakkı tanıyor. Ancak emperyalizm her şeyi kendi çıkarları doğrultusunda yapmaya çalışıyor. Kapitalist. Kore nükleer silah deposu gibi. ABD'nin nükleer silah deposuna dönüştürülmüştür. Hala KDHC ile barış anlaşması yapılmamış olması açık olarak KDHC'nin nükleer tehdit altında olduğunu gösterir. Japonya da istediği an onlarca nükleer silah yapabilecek malzeme ve olanaklara sahip. Ayrıca Ortadoğu'da İsrail, bugüne kadar komşu ülkelere saldırılar, işgaller yapmış, hala da bunu sürdürüyor. Elinde nükleer silahlar var. Ama emperyalizm İsrail'in nükleer silah tehdidiyle Ortadoğu'da devamlı baskıcı, işgalci, saldırı bir terörist devlet olmasıyla ilgilenmiyor! Pakistan ve Hindistan da nükleer silahlara sahip. Gelişmeler daha birçok ülkenin nükleer silah için çabaladığını gösteriyor. Yakın bir zamanda Fransa nükleer deneme yaptı. Elinde nükleer silah bulunduran çok sayıda ülke var. Resmi olarak ABD, Rusya, Çin, Fransa ve İngiltere'de (BM'nin daimi üyeleri) nükleer silah var. Emperyalistler nükleer silahları birçok ülkedeki üslerinde konuşlandırarak yapmışlardır. Bugün resmi olanlar dışında birçok ülke nükleer silaha sahip.

Emperyalistler nükleer silah üstünlüğünü elinde tutuyorlar. Bunu başkaları ile paylaşmak istemiyorlar. Nükleer silahların tamamen yok edilmesi önerisini de kabul etmiyorlar. Nükleer silahların tamamen yok edilmesi ve nükleer santrallerin yeni silahlar yapılamayacak şekilde denetlenmesi, emperyalistlerce kabul edilmiyor, ama kendileri dışındakilere bunları dayatmaya çalışıyorlar. Hem nükleer silah üstünlüğünü ellerinde tutmak hem de nükleer enerjiyi kendi tekellerine almak istiyorlar. Nükleer enerjiye ihtiyaç duyan ülkelerin nükleer enerji geliştirmelerini engellemeye çalışıyorlar. Böylece enerji konusunda emperyalist ülkelere bağımlılık sürmüş olacak. Nükleer silah tehdidiyle de her istediklerini yapma gücüne sahip olacaklar.

ABD'nin Japonya'da 50 bin, Güney Kore'de 28.500 askeri var. Ayrıca donanma uçak gemileri de sürekli bölgede bulunuyor. Son dönemde Japonya'ya son model savaş uçakları satma kararı aldı. Bölgede sosyalizme karşı savaşmaya hazır, saldırıyı hep sürdüren Kapitalist Kore ve Japonya var. Emperyalistler de sosyalizmi yıkmak için her türlü baskıyı uyguluyor. Emperyalist politika temel olarak KDHC sosyalizmini yıkma politikasıdır. Ambargo ve diğer baskı politikaları sosyalizmi yıkma amacıyla atılmış adımlardır. Amaçları bu yollarla KDHC'yi güçten düşürmek, direncini kırmak, teslimiyete zorlamak, teslim almazsa da güçten düşmüş durumdayken savaş yoluyla yıkmaktır. Emperyalizmin bugüne kadarki politikaları

bunu hep gösterdi. Irak'ta yaşananlar da bunun en açık kanıtlarıdır. Irak'ta uygulanan ambargo ve yaptırımlar nedeniyle ekonomik gelişmesini engellemenin yanında gıda ve ilaç ambargosu nedeniyle 500 bin çocuk öldü. İradesini kırmak için sürekli yeni yaptırımlar dayatıldı.

ABD'nin Irak'a saldırısından önceki aylarda, 2003

yılında bu yaptırımların parçası olarak Irak'ta kalan son füzeler (başka ülkeleri vuramayacak kadar kısa mevzilliydi) imha ettirildi. Irak yönetimi 1991'den sonra her türlü ambargoyla silahsızlandırılırken son füzelerini de kendi elleriyle imha etti! Sonrasında işgal için saldırı başladı. Emperyalizmin Irak politikaları uluslararası politik yöntemlerini gösteren açık bir ders niteliğindedir. Tüm bu yaptırımların olmayan kimyasal silahlar gerekçe gösterilerek yapılması da cabası.

Geçen yıllarda yapılan anlaşmalara uymayan şimdi yine emperyalizm oldu. KDHC anlaşmalar doğrultusunda nükleer reaktörlerden birisini yıkmıştı. Emperyalistlerin anlaşmaya uymayıp saldırganlaşması üzerine KDHC de anlaşmalardan çekildi. Karşı tarafın uymadığı anlaşmaya kendisinin de uymayacağını açıklaması üzerine, emperyalistlerin gürültülü itirazları başladı, saldırganlığı arttırdılar. Daha önceden 1.Bush, Clinton, 2.Bush ve şimdi de Obama'nın başkanlığı döneminde KDHC'ye yönelik boyun eğdirme ve sosyalizmi yıkma saldırıları sürüyor.. KDHC bahar aylarında iletişim amaçlı bir uydurdu fırlattı. Emperyalistler buna füze denemesi diyerek hemen saldırıya geçtiler. Oysa KDHC uydunun yörüngeye oturtulduğunu, konumuyla ilgili bilgiler yayınlayarak kanıtlamıştı. Emperyalistlerin bu rahatsızlığı kendi, egemen oldukları alana başkalarının girmesidir. Hele de KDHC söz konusu olunca bu hakkı kullanmasını kesinlikle engellemek istiyorlar. Aksi halde nasıl boyun eğdirecekler? Emperyalistler BM Konseyinde karar alınca KDHC bu baskı karşısında boyun eğmek yerine ilerleri adım atarak Nisan başlarında nükleer deneme yaptı. Emperyalistler iyice zıvanadan çıkmaya başladılar. Kapitalist Kore BM Güvenlik Konseyi'nin kararına katılacağını açıkladı. Karar Nükleer Yayılmaya Karşı Güvenlik Girişimi (PSI) kararı ve KDHC'nin gemilerinin aranmasını (açıkça ambargo ve taciz) içeriyor.

Kapitalist Kore'nin kararı üzerine KDHC Halk Ordusu a-

çıklama yaptı. Emperyalistlerin nükleer silah geliştirmesine değinilip, sivil ya da askeri gemilerin aranması durumunda adaların geçilmesini (KDHC'nin deniz sahalarına girilmesi) savaş gerekçesi olarak kabul edip sert karşılık vereceğini belirtti. KDHC'nin Kapitalist Kore ve Japonya üzerinden askeri saldırı tehdidi altında olduğunu ve bunun karşısında kendini savunmakta

tereddüt etmeyeceklerini belirtti.

KDHC baskı ve saldırılar karşısında son olarak füze denemelerine başladı. Bu denemeler KDHC'nin emperyalizm karşısında boyun eğmeyeceğini bir kez daha göstermiş oluyor.

Bu süreçte emperyalist basında KDHC'ye ilişkin birçok haber yer aldı almaya da devam ediyor. Bu haber ve yorumların içinde en dikkat çekici olanı ise KDHC'nin işgali durumunda "işgalci kuvvete korkunç zararlar verebilir" denilmesi. Bugün emperyalizmin önündeki asıl engel de budur. ABD'li General Gary Luck Kapitalist Kore'deki kuvvetlerin komutanıyken ABD'nin KDHC'ni işgal durumunda 100 bin ABD askerinin öleceğini rapor etmişti. ABD'nin Küba'ya yönelik savaş tehdidi karşısında Fidel yoldaşın Küba adasını yok edebileceklerini ama teslim olmayacaklarını belirtmesi, emperyalistlerin işgal durumunda başarılarına neler geleceğini gösteriyordu. KDHC halkı da emperyalist saldırı karşısında büyük bir kahramanlıkla savaşacaktır. Halk ordusu geniş yığınlarını, milislerini eğitmiştir. KDHC savunması sadece ordular arasındaki bir savaşla sonuçlanmaz. Halk savunması süreceği için, Fidel yoldaşın Küba için söylediği KDHC için de geçerlidir. Ülkeyi yıkıp yok edebilirler, ama silahlanmış, örgütlenmiş savaşan bir halkı teslim alamazlar. KDHC'nin asıl güvencesi halkın direnişi olacaktır. Emperyalizm karşısında onurlu tavrıyla dünya halklarının ve emekçilerinin sempatisini ve desteğini kazanmıştır. Her gün birçok ülkeden değişik kurumlar, partiler dernekler dayanışma gösterileri yapıyorlar, desteklerini iletiyorlar. Emperyalist haber ajansları gizlese de destek ve dayanışma büyüyor.

Emperyalizmin saldırıları karşısında sosyalizmi savunmak, dayanışmayı yükseltmek bütün işçilerin, emekçilerin görevidir. KDHC'yle dayanışmayı yükseltmek devrimcilerin, komünistlerin görevidir. □

OBAMA OBAMA DEDİKLERİ

ABD’de “eşekler” (Demokratlar) ile “filler” (Cumhuriyetçiler)in tepişmesi sonucu devlet başkanı olan “Demokrat” Obama, daha Beyaz Saray’da yemin etmeden çok önce ABD tekelleri tarafından “kurtarıcı” olarak piyasaya sürülmüştü. “Umut” bağırışları arasındaki çökmekte olan sistemin buna hayati derecede ihtiyacı vardı ve “yapabiliriz” sloganlarıyla adeta siyahî lider Martin Luther King’in öldürülmeden kısa bir süre önce yaptığı konuşmasında bahsettiği “hayal”i gerçekleştirmiş gibi, ABD’nin başına geçti.

Ve daha dünya onun ebeveynlerinin Afrika’da köle ticareti yapan “beyaz zenci”lerden olduğunu öğrenme fırsatı bulamadan o soy ağacını Beyaz Saray’ın bahçesine dikip, 5 Haziran tarihinde Kahire’de yapacağı konuşmaya odaklandırdı insanlığı. Bizzat kendisi değil tabii, temsil ettiği, bir çöküşle karşı karşıya olan, ABD egemenlik sistemi

Hani neredeyse diyebiliriz ki 1933’te New Deal (Yeni Anlaşma) politikasını tüm dünyaya açıklayan ABD başkanı “Demokrat” Franklin Delano Roosevelt ancak bu kadar şanlı idi! O da başkanlık konuşmasında umudu canlı tutmaktan bahsetmişti! Ve tarihin cilvesine bakın ki, umudu canlı tutmak için 12 yıl sonra milyonlarca insanın ölmesi gerekmişti! Tarihin günümüzdeki hızına bakılırsa Obama o kadar da beklemeyecek. Neyi nasıl “yapabildiğini” neyi ne kadar “başardığını” görmek için fazla beklememize gerek kalmayacağı gelişmelerin seyrinden anlaşılıyor.

Obama, bir nevi Arap burjuva işbirlikçiliğinin başkenti sayılabilecek Kahire’de yaptığı konuşmada “yeni bir başlangıç”tan bahsediyor. Dünyaya güya ılımlı mesajlar veriyor. Birileri buna işi ifrada vardırıp “Kahire Miladi” bile dedi (Bkz. 6 Haziran tarihli Milliyet gazetesinin manşeti). Neydi “beyaz zenci” Obama’nın Kahire konuşmasında milat olan? Hemen söyleyelim: hiçbir şey! Sadece Bush döneminde ayyuka çıkmış olan ırkçılığın, katliamcılığın vb’nin halı altına süpürülmesi. Siyahî bir boyayla insanların gözünün boyanması.

Obama birkaç ay önce Türkiye’ye yaptığı şaşalı ziyareti hatırlatarak, Ankara’da yaptığı konuşmada İslamla savaşta olmadıklarını ve olmayacaklarını söyleyerek başlıyor sözlerine. Samuel Huntington’un, sınıflar savaşımını perdelemek, insanların dikkatini asolan emeksermaye çelişkisinden başka noktalara çekebilme amacıyla gündeme getirdiği “Medeniyetler Çatışması”na nazariye yaparak Türkiye’nin başını çektiği “Medeniyetler İttifakı”nın önemine dikkat çekiyor. Ve gözlere kül serpmek için Kur’an’dan, İncil’den, Tevrat’tan alıntılar yapıyor. Böylece dünyadaki tüm dinsel inançlara ABD emperyalizminin kol kanat gerdiğini göstermeye çalışıyor.

Bu zaten bizler açısından bilinmeyen bir

şey değildi ki! Zaten bütün dünya ABD bankalarında ABD dolarıyla, İsrail Şekelinin Avrupa Eurosu ile Suudi Riyalinin koyun koyuna yattığını biliyor. ABD tekellerinin “ruhsuz dünyanın ruhu”, “ezilenlerin iç çekişi”, “halkın afyonu” olan dine sarılmak suretiyle nasıl dünyanın ensesinde boza pişirdiğini görmemek için insanın kör olması gerekiyor. Bush’un 11 Eylül sonrası tüm dünyaya karşı 3. Dünya Savaşını başlatırken bunu (yani kurtarıcılığı) kendisine tanrının vahyettiğini söylediğini unutmak için toplumsal hafızamızı yitirmiş olmamız gerekir.

Daha gerilere gidelim... John O’Sullivan adlı bir gazeteci (aynı zamanda politikacı) 1845 yılında ABD’de yayımlanan Moring Star gazetesinde şöyle diyor: “Her yıl sayıları milyonlarla artan insanların özgürce gelişebilmeleri için, kıtanın her tarafına yayılmamız alınmıza yazılan bir takdir-i ilahidir. Aşikâr yazgımızın hakkı, üzerimize düşen büyük özgürlük deneyimi ve federatif kendi kendimizi yönetmeyi geliştirmek için yaradan tarafından bize bahşedilen kıtada yayılmak ve onun tamamına sahip olmaktır. Bu bir ağacın yangısının gerçekleşmesi için gerekli toprak ve havaya sahip olma hakkı gibi bir haktır.”(aktaran Haluk Gerger “Kan Tadı”, sf.87). Bugün bu anlayışın, hedefler daha genişletilmiş olarak sürdürüldüğü açık değil mi? ABD, bugün de dünyanın en uzak köşelerine müdahale etmeyi, egemen devletlere, halklara saldırmayı Tanrının kendilerine yazdığı “aşikâr yazgı”nın bir gereği olarak görüyor. Yugoslavya’yı parçalamak onun yazgısında var. Afganistan’da Irak’ta yüz binlerce insanı öldürmek onun alinyazısı... Küba’ya ambargo uygulamasını, Küba’yı abluka altına almasını onların kulağına tanrılar fısıldadı! da kim fısıldadı!

Ve Obama Kahire konuşmasında Filistinlilere “öldürme yoluyla direniş yanlıştır” deme hakkını kendinde görebiliyor. Aslında böyle söyleyerek Obama, öldürme yetkisinin sadece kendilerinde olduğunu vurgulamış oluyor. Sosyalist Kore’nin yapmış olduğu son nükleer denemeye ilişkin yaptıkları açıklamalara bakmak bile nasıl dünyanın dört bir yanını tehdit ettiklerini ve nükleer silahların tekeline ellerine almaya çalıştıklarını göstermeye yeter. Bir yandan “Avrupa’ya füze kalkanı” projesini gündeme getirirken bir yandan şimdinin işbirlikçisi eski Sovyet Cumhuriyetlerinde nasıl füze rampaları inşa etmeye çalıştıklarını bütün dünya biliyor. Ve bu “usta” göz boyacı, bu “usta” jön inanılmaz bir rahatlıkla, “Amerika’nın hiçbir devletin nükleer silaha sahip olmadığı bir dünya anlayışına bağlı olduğu” yalanını bütün dünyanın gözlerinin içine baka baka söylüyor. Reagan’ın Sovyetler Birliğinin “sıfır çözüm” önerisini nasıl hasır altı ettiğini ve daha sonra Brejnev döneminde imzalanmış SALT I ve SALT II Nükleer başlıkların azaltılması, konvansiyonel silahların sınırlandırılması anlaşmalarının

ABD tarafından nasıl tek taraflı bozulduğunu gözlerden saklamaya çalışıyor.

New York Times yazarı David Brooks, Obama için “Başkan kitleleri harekete geçiren, ilham verici bir lider olmak isterken, aynı zamanda saraylarda pazarlıklarla anlaşmalara varacak olan tepeden tırnağa bir realist olmak istiyor. Bu iki dürtü arasında parlak bir Chicago politikacısının tarihi yönetmekte zorlanacağı bir gerilim mevcut” diyerek aslında gerçekliğin bir yanını itiraf etmiş oluyor. Evet, ABD tarafından gerçekliğin aynı anlama gelmek üzere Obama açısından realist olmak sermaye tarafından önüne koyulan politikaları hayata geçirmekten başka bir şey değildir. Kapalı kapılar arkasında ABD’nin tepe noktasında ne tür pazarlıklar yapıldığını bilemiyoruz ama sürüp gitmekte olan 3. Dünya Savaşı, gerçeğin somut yüzünü ortaya koyuyor.

Obama ABD’nin Britanya(İngiltere) imparatorluğuna karşın 18. yüzyılda verdiği Bağımsızlık savaşına atfen “Biz imparatorluğa karşı yapılan devrimden doğduk” diyor. Ve bir imparatorluk hevesi içinde olmadıklarını, Irak’ta ve Afganistan’da kalıcı bir işgal düşümediklerini söylüyor. Eğer ABD’nin geçmiş tarihine bakılacaksa, bağımsızlık savaşından daha çok Kızılderi katliamı, siyahların diri diri yakılmaları ve işkencelerden geçirilmeleri, Mc Cartycilik “cadı avı” adı altında komünistlerin tutuklanması, işkencelerden, sorgulardan geçirilmeleri vb. görülecektir. Siyonist İsrail devletiyle kurulan sıkı ilişkiler, İsrail siyonizminin Filistin’de yaptığı tüm katliamların desteklenmesi görülecektir. Ve Japonya’da yüz binlerce insanın katledilmesi Vietnam’da halkın napalm bombalarıyla yakılıp kavrulması görülecektir. Ve sıralarsak sayfa sayfa yetmeyeceği baskı ve işkenceler, darbeler, müdahaleler, işgaller vb. Kendi tarihi ile övünen Obama’nın bunlarla da övünmesi gerekiyor. Ki o zaten en son Irak işgalinin haklı olduğunu her fırsatta söylüyor.

Obama’nın Kahire konuşmasında deyim yerindeyse eriyip bitenlerin arasında kimler yoktu ki? “Dünyaya egemen olacak yeni zihniyet” diyen Yasemin Çongar gibilerinde tutun (Taraf gazetesi 5 Haziran sayısı), “ona şans tanımıyoruz” diyen Suudi işbirlikçilerine kadar geniş bir yelpaze.

Ve nihayet Türkiye’nin yeni Dışişleri Bakanı A.Davutoğlu, Obama ile “ortak vizyon” a sahip olduklarını söylüyor. Afganistan ve Pakistan’a asker gönderilmesinin tartışıldığı ABD’nin muhtemel bir Pakistan müdahalesine hazırlandığı bugünlerde bu “ortak vizyon” un ne olduğunu çok uzak olmayan bir gelecekte göreceğimiz anlaşılıyor.

Obama adlı, Beyaz Sarayın bahçesinde eşi ve çocuklarıyla sempatik görüntüler veren, ABD’nin bu “beyaz zenci” jön’ü anlaşılın o ki, filmin sonunda gerçek yüzünü gösterecek.□

EMPATİ SEMPATİ YARATIR MI?

Son zamanlarda sıkça duyduğumuz “empati yapmak”, kendini karşıdaki insanın ya da insanların yerine koyarak düşünmek demektir. Hemen hemen aynı sıklıkla söylenen “uzlaşma kültürü” ile aynı dönemde duymaya alıştığımız bu kelimenin bu kadar yaygın kullanılması bir tesadüf müdür? Sanmıyoruz. Kapitalist sistemin “toplum mühendisleri”, toplumu nereye yönlendirmek istiyorlarsa ona uygun kavramları ve kelimeleri de bulup toplumun önüne koyuyorlar. “Dilimin sınırları dünyanın sınırlarıdır” demiş Wittengstein. İnsanın diline yapışan (ya da yapıştırılan) bu kelimeler onun düşünce dünyasını da belirliyor. Böylece başlangıçta yabancıladığı kelimeleri insanlar zamanla benimliyor ve farkında dahi olmadan o kelimenin etkisi altına giriyorlar. Kavramlar ve gerçeklik dünyası hiçbir zaman örtüşmese de bunların birbirine yaklaşması mümkün olabiliyor.

Biz burada empati kelimesinin yaygın kullanımıyla, aslında neyin amaçlandığını bulmaya çalışacağız. Görünenin arkasına gizlenmiş olan gerçeği açığa çıkaracağız. J.J. Rousseau’nun yüzyıllar önce ileri sürdüğü “toplum sözleşmesi”ni günümüz koşullarında “toplumsal uzlaşma” olarak yeniden diriltmeye çalışanlar, “empati yapma”yı dillerinden düşürmüyorlar. Bircümle reformistler şimdi buna soyunmuş durumdadır. Dikkat edilsin, ne zaman sınıflar mücadelesi keskinleşecek, ortam kızışacak olsa, yangın söndürücülerimiz kendilerine durumdan vazife çıkarıyorlar. Ama burjuvazinin “toplum mühendisleri”nin toplumun önüne koyduğu ip yumağına ilk onlar dolanıyorlar. Sonrasında toplumun da bu yumağı dolanması için tüm enerjilerini tüketiyorlar. Bu onların sınıf uzlaşmacılıklarının, sınıf işbirlikçilerinin en bariz göstergesidir. Gündemlerinin nasıl burjuvazi tarafından belirlendiğini görmek için, burjuvazinin ihtiyaç duyduğu şeyin her zaman önce onlar tarafından dile getirildiğine bakmak yeter.

Bu “empati” sempatizanlarına itibar edilecek olunursa, işçi kendini burjuva yerine, burjuva kendini işçinin yerine koyarak düşünmeyi denemelidir. O zaman herkes birbirinin halinden anlayacak ve bir “uzlaşma kültürü” gelişecektir. “Toplumsal gerginlikler” azalacak, insanlar bir arada ve huzur içinde yaşamayı öğreneceklerdir. Her ne kadar eskiler, “tok açın halinden ne anlar” demişeler de bunun böyle olmayabileceğini, tokun açın halinden, açın da tokun halinden kendilerini karşıdakinin yerine koyarak anlayabileceğini iddia eder bu akıl fukaraları.

Emek-sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkileri uzlaştırmaya soyunan bu iflah olmaz sınıf

işbirlikçileri için artık bu bir varlık yokluk meselesi haline gelmiştir. Tüm yaşamlarını bir “toplumsal uzlaşma” hayali üzerine kurmuş olan bu zevat, işçi sınıfı ile burjuvazinin barış içinde bir arada yaşayabileceği bir toplum ütopyaları gerçekleştirilmeden rahat yüzü göremeyeceklerdir. Bu nedenle onlar döne döne işçi sınıfı ve emekçilere “makul olmaktan”, sınıflar mücadelesinin hedeflerini belirlerken “makul sınırlar” dışına çıkmamaktan bahsederler.

En son 1 Mayıs örneğinde, bircümle sınıf işbirlikçileri, işçi sınıfı ve emekçilerin “makul insanlar oldukları”, herhangi bir taşkınlık yapmayacakları konusunda burjuvaziye garanti verme yarışına girdiler. Onlar, burjuvazinin içinde bulunduğu zor durumu anlayabilecek kadar empati yapma yeteneğine sahip makul insanlardı! İşçi sınıfı ve emekçilere daha ileri gitmelerini söyleyerek bu “toplumsal uzlaşma” zeminini dinamitleyemezlerdi.

Buna benzer bir başka durum ulusal sorunda ortaya çıkıyor. Yıllardır ezilen ulus konusunda bulunan ve özgürlüğü için ayağa kalkmış olan Kürt ulusuna uzlaşma yolunu önerenler aslında Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin etmesine karşı çıkıyorlar. Ayaklanmacı bir ruh hali içinde olan Kürt halkına devrim yerine “anayasal hayaller” peşinde koşmayı önerenler, onları bir yüzyıl daha sürecek olan kölelik koşullarına razı etmeye çalışıyorlar. Devrimci bir halkın enerjisini, “toplumsal uzlaşma” potasında eritmeye, yok etmeye çalışıyorlar. “Uzlaşma kültürü” adı altında Kürt halkına katilleriyle empati kurmayı vaaz ediyorlar.

Devrimin gücünü hiçe sayarak, bir devrimle iktidar olanağını bir kenara iterek, burjuvaziye hayat öpücüğü verme telaşına düşmüş durumdadır. “Savaşı bitirme” adı altında ya da “barış savunulduğu”na soyunarak Kürt halkına karşı yüzyıllardır sürdürülen imha ve inkâr politikasının değirmenine su taşıyorlar. Bu ne “dünyanın değişen koşullar”ı ile açıklanabilir ne taktik ne de başka bir şeyle. Bu ancak burjuva uşaklığıyla açıklanabilir.

Filistin’de görmeye alışık olduğumuz vahşeti hiç de aratmayacak olayların yaşandığı K.Kürdistan’da kolu polis tarafından kırılarak kırılan, başı dipçik darbeleriyle ezilen çocuklara kim çıkıp da kendi işkencecileriyle empati kurmalarını önerebilir. Her evden birini ölümsüzlüğe uğurlamış ailelere kim kendilerini karşıdaki ölüm makinelerinin yerine koyarak düşünmesini salık verebilir. Kim en yakınları kaybedilmiş, asit kuyularına atılmış insanlara, en sevdikleri insanların katilleriyle empati yapmalarını isteyebilir.

“Gerçeklerle yüzleşmek”, “karşılıklı affedebilmek”, “karşılıklı adım atabilmek” adı altında kim Kürt halkı ile devlet arasında uzanıp giden kan gölünü görmezden gelebilir. Ya da Kürt halkından acılarını unutmalarını bekleyebilir. Kim onlara yaralarının sarılabileceğini telkin edebilir.

Kim Kime Empati Yapacak

Tarihin sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu görmek için öyle çok fazla tarih bilgisi de gerekmiyor. Şu anda yaşanan “kısa tarih” bile her gün her an ortaya çıkan sayısız olayla bunu kanıtıyor. Tarihi devrimci amaçlar için yorumlayan herkes bunu görebilir.

Kapitalizmin gelişmesi ile birlikte sınıfsal çelişkiler derinleşiyor. Ulusal sorunun çözümü giderek daha fazla sınıfsal sorunun çözülmesine bağımlı hale geliyor. Dünya üzerinde işsizlik ve açlık korkunç bir hızla artıyor. Bugün tüm dünyada resmi rakamlara göre 1 milyar insanın aç olduğu tespit edilmiş durumda. Yani dünya nüfusunun 1/6’si aç. Milyarlarca insan temiz içme suyuna muhtaç.

Evet empati sempatizanları, bu insanlara kimlerle empati kurmasını öneriyorsunuz? Türkiye’de resmi rakamlara göre 4 milyon (gerçekte ise bunun kat kat fazlası) işsiz var. Milyonlarca insan açlık, milyonlarca insan yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Evet “uzlaşma kültürü”nün yorulmak bilmez savaşçıları! Evet baylar, bu milyonlarca aç ve yoksul, işsiz insana siz kimlerle empati kurmasını öğütüyorsunuz.

Sınıf işbirliği vaazetmenin adı ne zamandan beri empati kurmak oldu? Siz bu tavrınızla işçi sınıfı ve emekçilerden, yoksul Kürt halkından sempati toplayacağınızı mı düşünüyorsunuz? Böyle kumdan kaleler inşa edip herkesi onun içinde toplayacağınızın düşünüyü mü kuruyorsunuz? Çelişkilerden, çatışmalardan arınmış bir dünyayı kapitalist kumsallarda mı arıyorsunuz?

Bakın size bir şey söyleyelim baylar! Yürülmüş yolları yeniden yürüyerek ancak daha önceki sınıf işbirlikçilerinin ulaştığı acınası, gülünç sonuçlara ulaşabilirsiniz. Burjuvazi ile empati kurmaya çalışarak ancak burjuvazinin ekmeğine yağ sürebilirsiniz. Ancak katillerinizin sempatisini kazanabilirsiniz. Onların empatiden anladıkları da bundan başkası değildir zaten. “Kuşkusuz burjuvazinin yığınların ahmaklığından ancak tutucu oldukları sürece korkabilir zekalarından ise onlar devrimci olur olmaz korkmaya başlar”(K.Marx, Louis Bonaparte’in 18 Brumaire; sf.134)□

AYIŞIĞIMIZI ANARKEN

*“Çıktık yola
Ellerimiz koynumuzda
Sımsıcak, sevgiyle, güvenle dolup taşarak
Çıktık yola,
Nice kararsız
Tırıs geçen atlarımızın
Toynaklarının tozunda bırakarak...
Çıktık yola
Alnımızda otuz onurlu yılın teri,
Kılıçlarımız bilenmiş...
Ardımıza bakmadık
Yüzlerimiz ileriye dönük”*

Ayışığı Sanat Merkezi olarak, 26 Haziran 2009 Cuma günü, saat 13.00’te, Aysun Bozdoğan’ı ölümsüzlüğe uğurlamamızın yıldönümünde, onu anmak ve anlatmak için bir basın açıklaması yaptık.

Açıklamaya önce ölüm orucunda ölümsüzleşenlerin isimlerini taşıyan kostümle gelen genç bir arkadaşımız Aysun’un bir şiiriye başladı. Ardından Ayışığı Müzik Topluluğu’ndan arkadaşlarımız “Vurulup Düşmüşsün” parçasını söylediler. Bu arada sık sık “Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür”, “Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganlarını attık.

Şair dostumuz Ruhan Mavruk, yine bizi yalnız bırakmamıştı. Bizlere, “Bugün ne bar kavim, ne barbar kavim, Ne kapımda uluyan gece, Bugün Kandıra’dan mektup var, Çavlanlar, ovalar, dağ köyleri doluyor odama” dedi ve “Yaşasın Devrimci Tutsaklar ve Onların Adaleti”, “Yaşasın Dünya İşçi sınıfı, Yaşasın Gelecek” diyerek bitirdi.

Sonra basın açıklamasını okuduk. “*Toplumcu gerçekçi sanat anlayışıyla verdiğimiz mücadelenin bir parçasıydı Aysunumuz, Ayışığımız, Baharımız*” diye başladık ve “*Varolan burjuva sistemin sınırlarını aşarak, yeni bir dünya, yeni bir insan, kolektif-toplumsal bilinç için verdiğimiz Ekin-Sanat mücadelemizde; Aysunumuz en başı çektik. İnsanların insanca yaşayacağı, baskının, sömürünün, zulmün olmadığı özgür bir dünya düşünüyü gerçekleştirme mücadelesinde, kadife gibi yumuşa-*

cık sesiyle müzik alanında da yer aldı. Genç Ekin Müzik Grubu’nun kurucularından biridir o aynı zamanda. Bugünkü Ayışığı Müzik Gruplarının temelini atılmaında Aysunumuzun verdiği çabanın, emeğin büyük önemi vardır. 1998’de İzmir’de kurulan Mart Ekin Sanat Merkezi’nin de kurucularındandır Aysunumuz, Ayışığımız...

1995 yılında zindanlarda mücadele sertleşerek yükselirken, Ekin-Sanat emekçileri de zindanlara atılıyor, aynı zamanda zindanlarla dayanışmayı yükseltiyorlardı. (...) 1999’dan itibaren yine zindanlardaydı. Dört gün zindan savaşlarında çarpıştı, büyük Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşti. Ekin-Sanat geleneğine en çok emek vermiş, büyük katkıları olmuş, Ekin-Sanat geleneği ve zindan mücadelesini yaşayan, en önde yer alan bir savaşçı olarak, göğü fethedenlerden oldu. Zindanlar mücadelesinde tarihsel yerini alan Aysun Yoldaş, Ekin-Sanat geleneğinin de önderlerinden oldu. Ayışığı, hem Ekin-Sanat geleneğinin, hem de Aysun yoldaşımızın mücadelesinin ifadesidir. Aysun yoldaşımızın sürdürdüğü Ekin-Sanat geleneğini, ‘Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla’ şiarıyla büyütmeye devam edeceğiz” dedik.

Basın açıklamamızın sona ermesinin ardından, Ayışığı Sanat Merkezi’nde kısa bir anma programının olduğu duyurusunu yaparak, Rumeli Han’ın merdivenlerini tırmandık.

Etkinliğimize Aysunumuz, mücadelesini ve ölümsüzleşmesini anlatan kısa bir konuşmayla başladık. Kısa bir gitar dinletisinin ardından 19 Aralık 2000’de yaşanan 4 gün savaşlarını anlatan bir video izledik ve Ayışığı Müzik Topluluğu’ndan iki arkadaşımız ölümsüzleşen devrim savaşçıları anlatan bir ezgi ile etkinliğimizde yer aldı.

Tiyatro emekçisi üç genç arkadaşımızın hazırladığı gösteri ve şiirler, hepimizi derinden etkiledi. Ve sonunda, Aysunumuzun resmi önünde birleşen orak çekiç, bir anda salonu alkışlara boğdu. Arkasından şair dostumuz Ruhan Mavruk yeniden şiirlerini paylaştı bizimle. Ardından genç bir yoldaşımız da Aysun için şiirler okudu. Verdiğimiz bir

aradan sonra, Ölüm Oruçları üzerine hazırlanmış bir belgeseli izledik.

Bir 26 Haziran’da daha, Aysunumuz, Ayışığımızı basın açıklaması ve etkinlikle andık. □

Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür

*Hoşcakalın
Dostlarım benim
Hoşcakalın.
Sizi canımda
Canımın içinde,
Kavgamı kafamda götürüyorum...
Yine görüşürüz, dostlarım benim
Yine görüşürüz
Beraber güneşe güler
Beraber dövüşürüz.*

Yıl 2001 aylardan Haziran, Haziran'da ölmek zor, hem de kavgada. Günlerden 26 Haziran, Haziran sıcakında teslim alamadılar, teslim olmadı. Hücre hücre yürüdü ölümün üstüne.

Günlerden 26 Haziran ve Ayışığı-mız Aysunumuz teslim olmadı doktor Mengele'ye. Halkların bilincinde ve yüreğinde kazanılmış bir zaferdi artık O.

186. günündeydi Ölüm Orucunun bugün, bundan tam 8 yıl önce. Bizler de Ayışığımızın doğup büyüdüğü kent olan Adana'da Ayışığı Sanat Merkezi olarak Aysunumuzun kavgasını, Adanalı emekçilere anlatmak için bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Aysunumuzun, Ayışığımızın sürdürdüğü sınıfsız, sömürsüz bir dünya kurma mücadelesini devralarak zafere olan büyük inancımızla sürdü-

rüyoruz.

26 Haziran Cuma günü saat 16.00'da İnönü Parkı'nda "AYSUN BOZDOĞAN MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR" Ayışığı Sanat Merkezi imzalı ve Aysunumuzun resmi olan pankartımızla ve dövizlerimizle kortejimizi oluşturduk. "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür", "Umudumuz Kavgada, Kavgamız Sanatımızla" sloganlarıyla başlayan basın açıklaması, basın açıklamasını okuyan arkadaşımızın şiir okumasıyla devam etti. Basın açıklamasında "Aysun Bozdoğan yoldaşımızı, ölümsüzlüğe uğurlamanın 8. yılında onu anlatmak ve anmak için buradayız. Şarkılarımızla, marşlarımızla, şiirlerimizle,

adı adımız, kavgası kavgamız şiarıyla Aysunumuzun burada bir kez daha selamlıyoruz.

Amacımız, insanı, geleceği, kendimizi tanımak ve değiştirmektir. Çağımız korkunç. Çağımız insanı, doğayı ve geleceği yok ediyor. Her şeyin metalaştırılmaya çalışıldığı, alınıp satıldığı, tek erdem almak ve satmak olduğu bir toplumda şarkı söyleyen yarınları yaratma mücadelesini yürütüyoruz.

Bugün bizlerden önce atılan adımların yol göstericisinde yürüyüşümüze devam ediyoruz. Aysunumuzun bizlere bıraktığı mirası sahipleniyor ve bu onurlu kavgayı bütün iktidar emeğin oluncaya dek sürdüreceğimize söz veriyoruz! Yaşam Bizden Yana" diyerek sözlerini sonlandırdı.

Basın metninin ardından Grup Umut sırasıyla Aygülüm, Dört Ateşten Gün ve Çav Bella şarkılarını seslendirdiler. Müzik dinletisi çevredeki insanların ilgisini çekti.

Basın açıklamamızı "Aysun Yoldaş Ölümsüzdür" sloganıyla sonlandırdık.

**Umudumuz Kavgada
Kavgamız
Sanatımızla!
Aysun Bozdoğan
Ölümsüzdür!**

**ADANA
AYIŞIĞI SANAT
MERKEZİ**

GRUP UMUT RADYO DÜNYA'DAYDI

Yaklaşık 1,5 yıldır çalışmalarını Adana Ayışığı Sanat Merkezinde sürdüren Grup Umut radyo dünya'da bir programa katıldı. 26 Haziran Cuma akşamı Mezopotamya Kültür Merkezi'nin hazırladığı "Düşünce Durağı" adlı program Grup Umut'un seslendirdiği şarkılar, marşlar ve şiirlerle renklendirildi.

Kendi besteleri olan Umut ve Dört Ateşten Gün şarkıları ve ayrıca Kürtçe şarkılara yer verilerek Kürt Halkının onurlu

mücadelesi selamlandı. Ayışığı Sanat Merkezi'nin ve Grup Umut'un kendisini tanıtmaları ve ileriye dönük hedefleriyle ilgili verdiği bilgilerle başlayan sohbet birçok konuya değinerek devam etti. Ekonomik krizden, işçi grevlerine, zindanlarda yaşanan son gelişmelerden Ulusal soruna kadar geniş bir yelpazede sohbet edildi.

Yaklaşık 2 saat süren program devrimci demokrat kurumlar arası dayanışmanın önemine vurgu yapılarak bu dayanışmanın sürdürülmesi dileğiyle sona erdi.

**ADANA AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ
GRUP UMUT**

GERİCİ ZOR TARİHİN İRAN'DA HALK

İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel aşamanın bir ayaklanmalar yüzyılı olduğunu, İran'daki gelişmeler kadar iyi anlatacak bir örnek az bulunur! Peki ya bundan sonrası? Bundan sonra bu tip örneklerle sık sık karşılaşacağımız ve her bir örneğin bir öncekini gölgede bırakacağı kesin. Şimdilik bu düşüncemizi doğrulamaya en büyük aday Yemen.

Ama biz önce İran'a bakalım. İran'da neler oldu ve olmaya devam ediyor? Öncelikle şunun altını net bir şekilde çizmek gerekir: İran'da 12 Haziran akşamında başlayıp günlerce devam eden çatışmalar, kapsamı, içeriği, içinde yer alan güçler, ileri sürülen talepler vb itibarıyla bir halk ayaklanmasıydı.

Bu bir halk ayaklanmasıydı çünkü çatışmalar bizzat yoksul emekçi kitleler, küçük burjuva kesimler ve bir ölçüde işçiler tarafından yürütüldü. Günlerce süren çatışmalar basit bir gösteri ya da sınırlı bir devrimci kitle eylemi değil bir ayaklanma idi. Çünkü kapsamı ve içeriği çok belirgin, planlı, örgütlü olmasa da kurulu düzeni hedef alan, bu çapta bir değişim isteyen, kendini hiçbir yasayla sınırlamayan, devlet güçleriyle açıkça çatışan, düzeni simgeleyen her şeye saldıran, ölümü, zindana atılmayı göze alan emekçi kitlelerin devrimci eylemiydi.

"Ayaklanmalar yüzyılı"nın diyalektikliğini, insanlığın içine girdiği o büyük tarihsel değişim sürecini ifade eden "Yeni Evre"yi anlamayanlar bu beklemedikleri ayaklanma karşısında şaşırıp kaldılar. Türkiye sol hareketinin çok büyük bir bölümü ortaya çıkışı karşısında şaşırarak bu hareketi tanımlamaya kalkışınca körün fili tarifi gibi bir durum ortaya çıktı.

Kimine göre bu ayaklanma, emperyalistlerin Ukrayna, Gürcistan gibi yerlerde tezgâhladıkları karşı-devrim girişimlerinin (burjuvalar buna "turuncu devrim" diyorlar) yeni bir versiyonu idi. Şurada ya da burada ortaya çıkan her devrimci kitle

hareketinin arkasında emperyalistlerin elini görmeye alışmış bu adamlara göre bu hareketin arkasında Soros, benzeri adamlar, güçler vardı. Onlar İran'ın "anti-emperyalist" iktidarını devirmek istiyorlardı dolayısıyla yapılması gereken bu harekete doğrudan ya da dolaylı şekilde karşı çıkmaktı.

Kimine göre ise hareket, sistem içi, egemen sınıflar arası bir iktidar savaşından ibaretti. Hareket, Musevi adında, rejimin eski bir adamının etrafında başlamamış mıydı? Öyleyse bu harekette uluslararası proletaryanın ilgisini uyandıracak, çıkarlarını ilgilendirecek bir şey yoktu. Kavga "burjuva klikler arası" bir kavgaydı, o kadar.

Aslında bütün sol hareketler böyle bir ayaklanma beklemiyorlardı. Onlar, İran Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin normal seyri içinde geçeceğini, seçimlerden sonra da her şeyin kendi rutin akışına devam edeceğini düşünüyorlardı. Hatta bunu düşünme ihtiyacı bile duymuyorlardı. Çünkü onlara göre toplum yaşamında sıçramaların, ani dönüşümlerin, onlarca yıllık gelişmeyi birkaç haftaya, hatta birkaç güne sığdıracak ani patlamaların yeri yoktu. Hele de İran gibi, dinci gericiliğin mutlak hâkim olduğu bir toplum, bir sistem söz konusu ise bu tartışılmazdı bile.

EMPERYALİSTLER VE MUSEVİ'İN ORTAK KORKUSU

İran'daki halk ayaklanmasının ne egemenler arası bir iktidar savaşının ürünü ne de emperyalistlerin "turuncu devrim" tezgâhının sonucu olduğunu anlamak için ayaklanmadan hemen sonra tarafların yaptığı açıklama ve izledikleri politikaya bakmak yeterli.

Ama önce her dar görüşlü gibi, İran burjuvazisinin Musevi'nin arkasında duran kesimi ile emperyalistlerin hareketin karakteri ve kapsamı hakkında derin bir yanılgıya düşüklerinin altını çizmek gerek. Her iki tarafı da yanılgıya düşüren

şey, ayaklanmanın başlangıç gerekçesi oldu.

Kapitalist sömürü altında derin bir yoksulluk girdabına sürüklenen İran emekçi sınıfları, her türlü politik özgürlükten yoksun, baskı ve terör altında yaşayan ezilen ulus ve ulusal topluluklar gerçekte ayaklanmak için bir "genel bahane" arayışı içindeydiler. Şayet ekonomik kriz, yoksulluk, işsizlik, sefalet, politik özgürlük özlemi gibi nesnel ekonomik ve siyasal koşullar kitleleri bir ayaklanmaya sürüklemeseydi hiçbir güç İran'da böyle bir ayaklanmayı örgütleyemez, gerçekleştirmezdi.

Ama işte bu koşullar İran'da fazlasıyla vardı. Ağır bir sansür uygulaması ve başka koşullar İran hakkında etraflı ve sağlıklı bilgi alınmasını engellese de, İran burjuvazisinin kendi egemenliğini ancak ağır bir baskı, terör, zindan, yıldırma politikalarıyla; her ay birkaç kişiyi sokak ortasında vinçlerle idam ederek ayakta tutmaya çalıştığını biliyoruz. Bu koşullarda yaşayan İran emekçi sınıflarının, ezilen ulus ve ulusal toplulukların önlerine çıkacak ilk genel bahaneyle ayaklanmalarından daha doğal ne olabilir!

İran emekçi sınıfları, ezilen ulus ve ulusal toplulukları bu "genel bahane"yi, Cumhurbaşkanlığı seçimlerine karıştırılan hilelerde buldular. Kitleler, seçim hilelerinin hesabını sormak bahanesiyle sokağa çıktılar. Türkiye sol hareketinin önemli bir bölümünü olduğu kadar, emperyalistleri ve en başta da Musevi şahsında İran burjuvazisinin bir bölümünü yanıltan da işte bu bahane oldu.

Musevi ve arkasındaki burjuva güçler, kitlelerin ayaklanma için buldukları bahaneye bakarak, süreci başında hareketin kendileri için ve kendi kontrollerinde olduğunu düşündüler. Emperyalistler aynı yere bakarak, hareketin kapitalist düzen sınırları içinde olduğunu sandılar ve ikircikli bir "destek" açıklaması yaptılar. Fa-

AKIŞINI DURDURAMAZ AYAKLANMASI

kat ilk çatışmaların barut kokusu daha gitmeden ve ilk kurbanlar toprağa verilmeden yanıldıklarını anladılar.

Ateşle oynadığını anlayan Musevi, duraksamadan geri adım attı. Kitleleri sokağa çıkmamaya, evlerin damından tekbir getirerek protestolarını sürdürmelerini istedi. Kendisini kimse dinlemedi. Bu sefer düzenin bir başka simgesi olan camide toplanmalarını istedi. Amaç ne yapıp yapıp kitleleri düzen sınırları içinde tutmaktı. Çağrısına kulak asan olmadı. Çünkü seçim hilelerini bahane ederek ayağa kalkan kitlelerin özlem, umut ve talepleri burjuva düzen sınırlarının çok ötesindeydi. Onlar politik özgürlüğe susamışlardı, yaşamsal sorunlarının çözümünü istiyorlardı ve bunun için gözlerini kırpmadan ölümün kollarına atılıyorlardı. Musevi ve onun şahsında İran burjuvazisi böyle bir hareketin arkasında duramazlardı. Desteklerini geri çekmekte tereddüt etmediler.

Musevi'yi emperyalistler takip etti. Ortaya çıkan halk hareketinden, kendi arzularadıkları bir işbirlikçi iktidara yol açacak diye umutlanan ABD ve diğer emperyalistler, kazın ayağının hiç de öyle olmadığını görmekte gecikmediler. Halk hareketinin bir ayaklanmaya dönüşmeye ve İran kapitalizmini hedef almaya başladığını görünce çark ettiler. ABD aceleyle "genel grev" çağrısını desteklemeyeceğini ilan etti. İtalya ve İngiltere, baştaki desteklerini geri çektiler ve zevahiri kurtarmak için işe yaramaz protestolarla yetindiler.

İran burjuvazisinin bu işe yaramaz protestoya ihtiyacı vardı çünkü bu bahaneyi kullanarak halk ayaklanmasını "emperyalistlerin kışkırtması" olarak karalama, gözden düşürme fırsatını buluyordu. Böylece, can düşmanı gibi duran Mollalar rejimi ile emperyalistler arasında "al külah ver takke" ilişkisi sürüyordu. Düşmanlık mı? Söz konusu olan şey kapitalizmin bekası ise gerisi teferruatı. Proleter devrim ve halk ayaklanmaları karşısında

her zaman en gerici güçlerle birleşmiş burjuvazinin emperyalistlerle "al külah ve takke" ilişkisine girmesine hangi aklı başında insan şaşar! Ve hangi emperyalist, Ahmedi Necad devrilsin diye kapitalizmi tehdit eden bir halk ayaklanmasını destekler!

BUNDAN SONRASI

Bu satırlar yazılırken, arkasında onlarca ölü, yüzlerce yaralı ve binlerce tutsak bırakan İran halk ayaklanması henüz yenilmemişti. Ama şimdiden, ayaklanmanın önderlik zaafına, işçi sınıfının, özellikle de petrol işçilerinin çok sınırlı katılımına, kendiliğinden karakterine, programsızlığına, zafer için gerekli pek çok araçtan yoksunluğuna bakarak yenilgi için sayısız koşulun bir arada olduğunu söylemek mümkün.

İran burjuvazisine gelince. O, kendisine gökyüzündeki yerini gösteren, "cennetmekân"a yolculuğunun çok da uzak bir geleceğin sorunu olmadığını hatırlatan bu ayaklanmayı bastırmak; ayaklanmacıları ibretlik biçimlerle (yani vinçlerin ucunda sallandırarak) cezalandırmak için harekete geçmiş bulunuyor. İran burjuvazisinin eylemleri, tarihin burjuva sınıftan daha gaddar, daha kaba, daha vahşi bir sınıf tanımadığının somut kanıtıdır. Mollalar, bu kanıtı "din ve Allah" adına, ayaklanmacılar üzerinde tekrarlamak için kolları sıvamış, ortalığın dinmesini bekliyorlar.

Halk ayaklanması, büyük ihtimalle, ya kendiliğinden sönecek ya da gericilerin terörü altında yenilecek. Ama bu, İran burjuvazisinin zaferi olmayacak. Mollalar ve onların şahsında İran burjuvazisi, deyim yerindeyse artık gün yüzü görmeyecek. Halkı bastırmak için başvuracağı şiddet onu yıkacak güçlerin barajın arkasında daha fazla toplanmasından başka bir sonuca yol açmayacak. Ve barajın arkasında birikmiş yıkıcı güçler ne denli çok olursa duvarın yıkılması, yıkıcı güçlerin gürül gürül akması, zaferin kazanılması o denli

kesin olacaktır. Çünkü ömrünü doldurmuş olanın yıkılmasını engellemeye yönelik her gerici zor, tarihin akışı tarafından mutlaka yenilgiye uğratılır.

Öyleyse, emekçi sınıflar yenilirse yapacakları şey, ilk fırsatta yeniden devrimci girişimlerde bulunmak, yeniden ayaklanmaktır. Bu kaçınılmazdır. Çünkü İran emekçi sınıflarını, ezilen ulus ve ulusal topluluklarını ayağa kaldıran şey, İran kapitalizminin kendi iç çelişkileridir. Halkı ayaklanmaya iten olgular, İran'daki sömürü düzeninin, baskı rejiminin yoğunlaşan çelişkileri, üst üste binen çatışmaları, halkın yeni bir yaşamı, daha ileri bir toplumu devrimle kurma arzudur. Onları harekete geçiren şey İran'daki devrimci durumdur. Ve bu nesnel durum, ayaklanmalar yüzyılında, "Yeni Evre"de dünyanın dört bir tarafında ortaya çıkmış bulunuyor.

İran bir örnek. İran, toplumdaki büyük kargaşalığın arkasında emekçi sınıflarla burjuvazi arasında süren sınıf savaşı, iç savaş olduğunun örneğidir. Pakistan'da, Yemen'de, Afrika'da, Latin Amerika'da; kısacası dünyanın dört bir tarafında süren büyük kargaşalığın arkasında aynı güçlü nedenler; proletaryanın, emekçi sınıfların, ezilen halkların, yoksul kitlelerin egemen sömürücü sınıflara karşı sürdürdükleri sınıf savaşı, iç savaş var.

Ezilen, sömürülen kitleler, bilincinde olsunlar ya da olmasınlar –bunun şimdilik önemi yok– yaşama tutunmak ve daha iyi bir gelecek kurmak için her yerde burjuvaziye karşı mücadeleye atılıyorlar. Bu, yüzyılımızın temel, belirleyici, karakteristik çizgisidir. Şimdi bu devrimci dalga İran kıyılarına varmış bulunuyor. Sıranın hangi ülkede olduğunu, emperyalist-kapitalist zincirin hangi halkadan kırılacağını önceden bilemiyoruz.

Fakat şunu biliyoruz: Komünistler dünyanın dört bir tarafında devrimci patlamalara, bu patlamaları bir toplumsal devrime çevirmeye hazır olmalılar. □

İZMİR'DE AYSUN BOZDOĞAN'IN ANMASI YAPILDI

26 Haziran 2001 yılında Ölüm Orucu eyleminin 283. gününde güneşe uğurladığımız Aysun Bozdoğan için İzmir'de de bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklaması saat 18.00'de Konak Pier önünden

Sünerbank önüne kadar bir yürüyüşle başladı.

Yürüyüş sırasında "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür Mücadele Birliği PLT" pankartı açılırken "Aysun Bozdoğan Yaşıyor Savaşıyor", "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Devrimci İrade Teslim Alınmaz" sloganları atıldı. Sünerbank önüne gelindiğinde ise önce Aysun Bozdoğan nezdinde ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşu yapıldı ve basın metni okundu. Basın metninde Aysun Bozdoğan'ın hayatına ayrıca kapitalizmin son süreçte sadece devrimcilere değil işçi-emekçilere de saldırıların yoğun bir şekilde sürdüğüne değinildi. Daha sonra Aysun yoldaşı cezaevinden tanıyan bir arkadaş söz aldı. Bizlere Aysun yoldaşla ne çok şey paylaştığı ve ne de az şey paylaştığını dile getirdi. Ardından şiir, şiir dramatisasyonu ve 5 parçalık bir müzik dinletisi sunuldu. Alınteri, ESP, DTP il başkan yardımcısı ve Emekli-Sen'in destek verdiği basın açıklaması sloganlar tekrar haykırıldıktan sonra sona erdirildi.

Devrim adına savaşırken ölümsüzleşen Aysun Bozdoğan'ın aslında ölümsüzleşmediği, nice Aysunların onun bayrağını bıraktığı yerden devraldığını bu eylem bir daha göstermiştir. Biz Aysunların bize bıraktığı yoldan aynı kararlılık aynı inanç ve aynı güvenle yürümeye devam edeceğiz. Ta ki dikene kadar burjuvazinin burçlarına şanlı kızıl bayrağı.

**AYSUN YOLDAŞ YAŞIYOR SAVAŞIYOR!
İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU**

İZMİR'DE AYSUN BOZDOĞAN YOLDAŞ'LA İLGİLİ DUVAR YAZILAMALARI

2001 yılında Ölüm Orucu sürecinde devrim savaşçısı olarak ölümsüzlüğe uğurladığımız AYSUN BOZDOĞAN yoldaş için MÜCADELE BİRLİĞİ ve DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ (DİK) olarak İzmir'in emekçi semtleri olan Kadifekale, Gültepe, Çınarstepe, Çobançeşme ve Güzeltepe'de duvar yazılamaları yapıldı.

Yazılamalarda "Aysun Bozdoğan Yaşıyor Savaşıyor Mücadele Birliği" "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür Devrimci İşçi Komiteleri(Dik)", "Bütün İktidar Emegün Olacak Mücadele Birliği" yazılamaları yapıldı. Yazılama yapılan bölgelerde ayrıca, "Aysun Bozdoğan Ölümsüzdür" kuşlamaları yapıldı. Bizler Devrimci İşçi Komiteleri ve Mücadele Birliği olarak buradan tekrar haykırıyoruz ki ölümsüzlüğe uğurladığımız her yoldaşın kanıyla boğulacaklar.

**DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ (DİK)
MÜCADELE BİRLİĞİ**

AYSUN BOZDOĞAN MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR

8 yıl oldu. Kapitalizmin burçlarına kızıl bir bayrak diki-
leli,

8 yıl oldu. Faşizmin sağır-
laştırdığı kulak-
lara bir çılgık a-
tıları,

8 yıl oldu.

Zindanların hücrelerini gün ve gün eriteli,

8 yıl oldu. Aysunumuz Ayışığımız aramızdan ayrıları.

28 Haziran Pazar günü saat 16.00'da Ayışığı Ekin Sanat Merkezi olarak Toroslar kadar asi ve güçlü olan yoldaşımız Aysunumuz andık. Etkinliğimiz Aysunumuz nezdinde devrim yolunda ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları için 1 dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından Ayışığı Ekin Sanat Merkezi çalışanı bir arkadaşımız Aysunumuzun hayatını ve ekin sanat mücadelesine katkılarından bahsetti. Arkadaşımız "Aysunumuzun anmak onu anlatmak onun yoldaşı olmak ve mücadelesini devam ettirmek büyük bir onurdur ve bu onuru bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz" dedi.

Sonrasında Grup Umut adına bir arkadaşımız kürsüye çıkarak Aysunumuzun müzik grubuna yaptığı katkıların ve ilk tohumları Aysunumuzun ektiğinden bahsetti. En son olarak ise Mücadele Birliği Platformu adına bir arkadaşımız Aysun'un mücadelesinden bahsetti "Aysunumuz gittiği her yerde ve aldığı her sorumluluğu elinden geldiğinin en iyisini yapıyordu ve diğer yoldaşlara örnek bir kişilikte devrimci yaşamı özümseyerek f tipi zindanlarda 186 gün dimdik durdu. İlk ölüm orucu gönüllülerindendi ve bu duruşuyla hepimize yol gösterici bir yoldaşımız olmuştur" dedi.

Arkadaşımızın yaptığı konuşmanın ardından şiir atölyesinden küçük bir arkadaşımız Aysun'a dair iki şiir okudu. Şiirler dinleyenler tarafından çok beğenildi. Etkinliğe kısa bir ara verildikten sonra Aysun'un kendi sesinden oluşan slayt gösterisi izlendi. Ardından grup umut sahne aldı. Aysun'u Ölüm Oruçlarını ve zindanları anlatan parçalardan müzik dinletisi yoğun bir ilgi ve beğeniy-le karşılandı. Grup Umut'un dinletisinin bitmesiyle etkinliğe son verildi. Etkinliğe yoğun bir katılım vardı. Etkinliğin bitiminde birçok kişi bizimle beraber kalarak Aysun'a ve Ekin-Sanat mücadelesine dair sıcak sohbetler yapıldı.

**AYSUN BOZDOĞAN ÖLÜMSÜZDÜR
UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA**

ADANA AYIŞIĞI EKİN SANAT MERKEZİ

KAPİTALİST SİSTEME UYDURULAN HİÇBİR KILIF ONU YIKACAK GÜÇTEN KORUYAMAYACAKTIR

Kapitalist sistemde iktidar, sermaye sahiplerinin lehine olacak politikaları, eğitim alanında da uygular. Bu yeni bir durum değildir. Her ne kadar eğitimin ekonomik sistemden bağımsız olduğu birileri tarafından iddia edilse de, bunun böyle olmadığı, bilakis eğitimin mevcut sistemin işleyişinde etkin olacak bireylerin yetişmesinde önemli bir yeri olduğu inkâr edilmez bir gerçekliktir. Eğitimin böyle bir işlevi olmakla birlikte ekonomik sistemden bağımsız olmaması bu alanı da mevcut sistemin sömürüsüne maruz bırakmıştır. Dolayısıyla bu sömürünün kurbanları eğitimin asıl unsurları olan öğrenciler ve öğretmenlerdir.

Eğitim, önceleri genel olarak devletin sorumluluğunda bir "sosyal hizmet" iken artık çoğunlukla özelleştirilerek sermayeleştirilmiştir. Devlet, bu özelleştirme işlemiyle hem eğitime ödenek ayırma sorumluluğunu üzerinden atarak kendisini ve sermayesini korumak adına orduya ve polise daha fazla ödenek ayırmayı, hem de sermaye sahibine bir kâr kapısı açmayı amaçlar. Devletin eğitim hizmeti sorumluluğunun darlığı sebebiyle eğitime ihtiyacı olan bireylerin tümünün bu eğitimden yararlanması ve eğitim hizmetini yerine getirecek öğretmenlerin devlet kademelerinde bu hizmeti yerine getirebilmeleri imkânsız bir hal alır. Dolayısıyla devlet, bu durumda etkili bir kılıf olarak sınavları devreye sokar. SBS, ÖSS, ALES, KPSS vb. diye adlandırılan bu kılıfları bir üst eğitim kademesinde başarı gösterecek öğrencileri ve kendi alanındaki görevleri iyi yapacak öğretmenleri yordamak* şeklinde gerekçelendirir. Bunun sonucunda bu sınavlara hazırlanmak üzere sermayeleştirilmiş eğitim kurumları olan dershanelere ve bunun sonrasında özel üniversitelere öğrencileri yönlendirerek sermaye sahibine karşı görevini yerine getirir. Bunun yanında devlet, kendi eğitim kurumlarında çok sayıda öğretmene hizmet yapma olanağı vermeyecek onları özel eğitim kurumlarında sermaye sahibinin sömürü şartlarını kabul edecek şekilde çalışmaya mahkûm eder. Devlet, eğitim konusundaki yükünü bu saydıklarımızın dışında kendi kurumlarında görevlendirdiği eğitim emekçilerinin haklarını yeni uygulamalarla her gün biraz daha gasp ederek ve çoğunu sözleşmeli ve ücretli statüsüyle görevlendirerek hafifletir.

Kapitalist sistemin geldiği aşamanın bir sonucu olan istihdamın darlığı, işsizlerin sayısını günden güne arttırmaktadır. Bu yüzden iş alanı gittikçe daralan ve işsizliğe mahkûm olan birçok birey çare olarak üniversite okumaya yönelmiş, sınavdan sınava sürüklenerek bir süre daha öğrenci konumunda kalmıştır. Gençliğin okumaya olan bu yönelimi hem avuntu hem de çaresizliğin göstergesidir. Böylelikle öğrenci gençler kendilerini bir süre için işsizlerin sayısına dâhil olmaktan kurtarmış olurlar. Aslında genç bireylerin önemli bir kısmını öğrenci diye tutarak işsizlerin sayısını az göstermek, devletin başvurduğu bir kılıftır. Ama geleceği elinden alınan öğrenci gençlik ve işsizliğe mahkûm edilen, çalışsalar dahi birçok hakkı gasp edilen eğitim emekçileri ve diğer kamu emekçilerinin yaşam şartları gerilemiştir.

İşçilerin, emekçilerin ve öğrenci gençliğin maruz kaldıkları bu şartların ana nedeni olan kapitalist sistemin geldiği aşama anlaşıldığında görülüyor ki çözüm bu sistemin varlığına rağmen mümkündür. Sistemin varlığına rağmen bir takım değişikliklerle çözüm bekleyenler anlamalıdır ki yeni uygulamalar sermaye sahiplerinin lehine olmaktan öteye gitmemiştir. ÖSS'nin kaldırılması talebinde bulunanlar, OKS kaldırıldıktan sonra yerine getirilen SBS konusunda ne düşünüyorlar acaba? 8. sınıfların sorumlu tutulduğu OKS kaldırıldı yerine 6. 7., 8. sınıfların sorumlu tutulduğu SBS getirildi. Bu da öğrencilerin

dershane ihtiyacını 8. sınıfın sonuyla sınırlamayıp 3 yıla genişletmiştir.

Kapitalist sistemin sömürü düzeninde öğrenci gençlik, sorumlu tutulduğu sınavların kaldırılmasıyla ne sorunlarından kurtulabilir, ne de geleceğe güvenle bakabilir. Eğitim emekçileri ve diğer kamu emekçilerinin de sürekli gerileyen yaşam düzeylerini bu sömürü düzeninde yükseltme olanakları kalmamıştır. Ekonomik taleplerine karşı kamu emekçilerine verilecek haklar şu ana kadar gasp edilen hakların ancak kırını düzeyinde kalacaktır. Statülerinin "sözleşmeli ve ücretli"den "kadrolu" haline getirilmesi ne sömürdükleri gerçeğini ortadan kaldıracak ne de geride kalan çok sayıda emekçinin özel kurumlarda çalışma zorunluluğuna son verip sermaye sahibi tarafından daha fazla sömürülmesini engellemeyecektir.

Öğrenci gençlik, eğitim emekçileri ve diğer kamu emekçilerinin kurtuluşu ancak sömürü düzeninin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür. Bunun yolu ise sermaye düzenine son verecek olan işçi sınıfının etrafında kendi öz örgütlenmeleri olan komitelerde birleşerek sınıf bilinciyle mücadele vermektir.

*Yordamak: Belli bilgilere dayanılarak geleceğe yönelik tahminde bulunmak.

ZAFERE DEK

"Bu İğrençliklere, Bütün Bu Dayatmalara Rağmen Kafamı Bataklıktan Yukarı, Gökyüzüne Çevirebiliyorum"

Ben bir hayat kadınıyım, hayat yolunda kolu, bacağı, kalbi, en çok da ruhu yara bere içinde kalmış... Ben bir hayat kadınıyım, ne anlam yüklersen bu kelimeye işte ben oyum.

Belki onbeşimde berdel edilmişimdir ellisindeki bir toprak ağasına veya on çocuklu bir ailenin en büyük çocuğuyumdur, hanı şu anne yarısı olanlardan... İşkencede oğlunu kaybetmiş bir anayım belki, o zaman bana hayat kadını denilemez mi, hayatın bütün yükünü taşıyor olmama rağmen? Belki de daha on üçüme girmeden tecavüze uğradım ya da tecavüzcümlerle aynı yastığa baş koyuyorum. Şu an dayak yiyor da olabirim kız doğurduğum için ya da hiç doğuramamış kısır damgası yemiş de olabirim, kimbilir! Belki üstüme kuma geldi dün gece ya da ben kuma gittim ne fark eder ki?

Nerden bileceksiniz belki radyoda adım söylendi diye öldürüldüm ben, bir dere kenarında analar yürek parçalıyor arımdan. Köyünden hiç çıkmamış, daha on beşinde yetişkin olmuş, evrende bir zerre olduğunun farkında olmayan küçücük bir kız çocuğuyum belki, bu hayatta benden daha masum ne olabilir ki? Ya da diyelim ki şehirliyim hep başı önünde yürümesi tembihlenen, evinden kocaman fabrikasına gidip gelen, iyi aile kızını oynuyordum hayat sahnesinde belki!

Dedim ya ben bir hayat kadınıyım, belki hergün beni bedenimi satmaya zorluyor bu bataklık. Bilemezsiniz tabi, nerden bileceksiniz hiç kafanızı kaldırıp bakmadınız ki bana. Oysa öyle çok ki sayımız ama siz yüzümden kendinizi görmekten öyle korkunuz ki değil bana gökyüzüne bile hiç bakmadınız.

Ama ben tüm bu iğrençliklere, bütün bu dayatmalara rağmen kafamı bataklıktan yukarı, gökyüzüne çevirebiliyorum. Çünkü sizden farklıyım, ben bir hayat kadınıyım ve hayat kadınları da güneşe dokunabilir

İzmir'den DÖB'lü Bir Öğrenci

KESK, 8 ÜYESİNİN DAHA TUTUKLANMASINI PROTESTO ETTİ

Mayıs'ın 28'indeki KESK baskınlarından sonra serbest bırakılan üyelere 8'inin savcının itirazı üzerine gözaltına alınıp tutuklanmasının ardından KESK üyeleri İstanbul, Ankara, İzmir başta olmak üzere pek çok kentte eylemler yaptı.

KESK İstanbul Şubeler Platformu üyeleri de, akşam saatlerinde Taksim Tramvay Durağı'nda toplandı. "Devlet elini sendikamdan çek" pankartının arkasında toplanan yüzlerce KESK'li, "Devlet güdümlü sendika olmayacağız", "Faşizme karşı omuz omuza", "Sokakta Kurduk, Sokakta savunacağız" sloganlarıyla Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüdüler. Ardından KESK, Galatasaray Lisesi önünde yarım saatlik bir oturma eylemi yaptı.

Yapılan protesto konuşmalarının ardından, uluslararası emek örgütlerinin KESK'li yöneticilerin tutuklanmasına dair protesto mesaj-

ları okundu.

Konuşmalar sonrasında basın açıklaması yapıldı. Okunan açıklamada, KESK'e yönelik saldırıların süreci özetlenerek, saldırıların Türkiye'deki demokrasi mücadelesini susturma amaçlı olduğunu söylendi. Saldırıların KESK'i susturmak bir yana mücadele azmini arttırdığını belirttiler ve KESK yöneticileri serbest bırakılıncaya, KESK'e yönelik baskılar son buluncaya kadar mücadelelerini sürdüreceklerini söylediler. Eylemde yer alan Devrimci Emekçi Komiteleri de, 23 Ekim gününün tutuklanan Eğitim Sen üyesi Erdal Güzel'le dayanışma için düzenlenecek olan gecenin kartlarını taşıdılar.

Basın açıklaması, KESK'in 20 Haziran'da Ankara'da yapacağı "Toplu iş sözleşmesi ya da grev" eyleminin çağrısıyla son buldu. □

20 HAZİRAN TİS TALEPLERİ YÜRÜYÜŞÜ

Ankara'da 20 Haziran günü KESK, toplu sözleşme hakkı, yapılan operasyonlarla gözaltına alınan ve tutuklanan emekçiler için başbakanlığa yürüyüş düzenledi. Çok sayıda ilden emekçiler, otobüslerle Ankara'ya geldiler. Saat 10.00'da Tandoğan'da toplanan yaklaşık 10 bin kişi, Başbakanlığa doğru yürüyüşe geçti. Bazı devrimci yapıların da destek verdiği eyleme Devrimci Emekçi Komiteleri ve Devrimci Öğrenci Birliği de "İktidar Dışında Herşey Hiç Bir Şeydir" pankartı ile katıldı ve sık sık "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak", "İktidar Dışında Herşey Hiç Bir Şeydir", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları attık.

Güvenpark'a gelindiğinde çevik kuvvetin 5 panzer ile yolu kapattığı görüldü. Bunun üzerine açıklamalar Güvenpark'ta yapıldı. KESK başkanı Sami Evren açıklamasında şunları söyledi: "(...)Bugün buraya, sürgünlerle, soruşturmalara, işten çıkarmalara; operasyonlarla, gözaltı ve tutuklamalarla gözümüzü korkutamayacaklarını, bizleri fiili ve meşru mücadele çizgisinden caydıramayacaklarını dost düşmana bir kez daha duyurmak için toplandık. Arkadaşlar, siyasi iktidar, bizleri sefaletle

sürükleyen, soframızı yakan, ocağımıza incir ağacı diken krize karşı gelir dağılımındaki adaletsizliği arttıran, işsizliği patlatan politikaları sürdürmek dışında hiçbir şey yapmadı. Tersine bizzat krize yol açanlar için teşvik üzere teşvik getirdi, vergi indirimi getirdi, prim afları getirdi. Hükümet, krize yol açtığı artık kapitalizmin merkezinde bile kabul edilen neo-liberal politikalarda inat ediyor. Ülkede 6 milyona ulaşan işsiz varken, emekçilerin kriz karşısında reel kaybı %30'lara aşmışken, siyasi iktidar sırtını hala yandaş şirketler başta olmak üzere bir avuç yağmacıya, talancıya, rantçıya dayamaya çalışıyor. AKP iktidarı, iflas etmiş politikalarına karşı çıkanlara, krizin bedelini

ödemeyeceğiz diyerek itiraz edenlere, halkın parasının sermaye kesimine peşkeş çekilmesini sineye çekmeyenlere, emeğinin hakkını almak için, özgürlük için, demokrasi için yakasına yapışanlara ise baskıyı, zulmü, faşizan uygulamaları hak görüyor. Benzerlerini faşist rejimlerde gördüğümüz, bütün kamu düzenini güvenlik alanı haline getirecek Güvenlik Müstehzarlığı yasasıyla polis devleti kurmak istiyor.(...) Buradan siyasi iktidara bir kez daha sesleniyoruz, Emekçi düşmanlığını bırakın, Kamu emekçilerinin uluslararası mahkemelerde defalarca tescil edilmiş Grevli Toplu İş Sözleşmesi hakkını gasp etmeyi bırakın. "Toplu görüşme" komedisine son verin. Bunu yapmaz, önümüzdeki TİS sürecinde "Toplu Görüşme" aldatmacasında ısrar ederseniz, KESK'in size bir tek yanıtı olacaktır: TİS YOKSA GREV VAR! Çünkü bizler baskısız, sömürsüz, emeğin hakkının ayaklar altına alınmadığı, insanlık onurunun çiğnenmediği bir ülkede yaşamak, çocuklarımızın demokratik bir ülkede onurlu yurttaşlar olarak yaşamasını istiyoruz.(...)"

Yapılan konuşmaların ardından eylem sona erdi. □

DİSK'İN 15-16 HAZİRAN İŞÇİ DİRENİŞİ EYLEMİNDE İŞÇİLER VE POLİS ARASINDA KISA SÜRELİ ARBEDE YAŞANDI

15 Haziran Pazartesi günü saat 15.30'da DİSK'in öncülüğünde 15-16 Haziran işçi direnişini anmak ve selamlamak için ve Karşıyaka Belediyesi tarafından işten çıkarılan Kent AŞ. işçilerini de kapsayan bir basın açıklaması düzenlendi.

Eylem iskele Karşıyaka İskele önünden Karşıyaka Belediyesine doğru yürüyüşle başladı. Yürüyüş esnasında sık sık atılan "Kent AŞ. İşçisi Yalnız Değildir" "Yaşasın 15 -16 Haziran Direnişimiz" "Kent AŞ. İşçisi Direnişin simgesi" "Zafer Direnen İşçilerin Olacak" sloganlarına biz Mücadele Birliği olarak "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey emeğin Olacak" "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak" "İşçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın" "Kent AŞ. İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarımızla katıldık. Büyük Birlik Partisinin önünden geçildiği sırada tüm kitle "Faşizme Karşı omuz Omuza" sloganını atarken, bizler de "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganını haykırdık.

Belediyenin önüne gelindiğinde orada bizleri Kent AŞ. işçileri karşıladı. Ardından okunan basın metninde "15 16 Haziran direnişinin 39. yılında aynı kararlılıkla sendikal hak ve özgürlüklerimiz için haykırmakta, örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılmasını talep etmekteyiz. Sendikalar yasasının demokratikleştirilmesini, grev yasaklarının kaldırılmasını, sendikal hak ve özgürlüklerin önünün açılmasını, ILO normlarının çalışma hayatına hakim kılınmasının mücadelesini daha da yükseltmeliyiz(...) Önü-

müzde zor bir süreç var. Bir yandan yaşadığımız kriz şartlarında işçi çıkarmalar artarak sürüyor, işyeri kapanmaları, işsizlik, yoksulluk işçi sınıfımız ve emekçi halkımızı tehdit ediyor. Öte yandan hayatımızı daha da çekilmez hale getirecek yeni saldırı planları tezgâhlanmaktadır. Bize düşen bunlara karşı mücadeleyi daha da arttırarak sürdürmektir. Sendikal hak ve özgürlükler için mücadele, kazanılmış haklarımızın gaspına yönelik mücadele ve krizin sonuçlarına karşı mücadele birbirinden ayrılmaz. Ayırmayacağız." Sözlerine vurgu yaparak ve Kent AŞ. işçilerinden bahsederken de "biz mücadeleyi sokakta kazanmaya alışık bir sendikayız. Ve Kent AŞ. işçilerinin mücadelesi de kazanılacaktır" diye belirtti. Kent AŞ. işçileri eylem sona erdirilirken Karşıyaka Belediyesi önünde sendikadan ikinci bir emir gelene kadar oturma eylemi başlattı. Bizden de birkaç arkadaşı belediye önündeki işçilerle birlikte

kaldı. Bizler de KESK'in Konak Sümerbank önünde gerçekleşeceği Toplu Sözleşme ve Grev Hakları için, KESK'e yönelik tutuklama ve baskıları protesto etmek için düzenleyeceği basın açıklamasına yetişmek için ayrıldık. Eylem bitiminde yarım saat sonra bir işçiye telefonla şantiyenin çevik kuvvet tarafında basıldığı haberi gelir. Bazı işçiler şantiyeye doğru harekete geçti, ancak şantiye bölgesinde hiçbir gelişme yoktu. Bunun bilinçli yapıldığı açık ortadadır. Belediye önünde kalan işçilerle polis arasında da kısa süreli çatışma yaşandı ama işçiler kararlı bir şekilde eylemlerine devam ettiler. □

Bir İşçinin Dilinden Kent AŞ. Grevi

Ben bugün arkadaşlarla birlikte işten çıkartılan ve şu an eylemde olan Kent AŞ. işçilerinin mücadele ettikleri yere, onlara bir nebze de olsa destek olmaya gittik.

Oraya girişimiz sloganlarla oldu. Onlar da bize eşlik etti. Bizi gördükleri zaman hepsinin yüzünde gülümseme, bir sevinç vardı. Bu da "biz gerçekten istersek yapamayacağımız şey yoktur" dedirtiyor yani. Ben de bir işçiyim, ama açık olmam gerekirse ilk defa grev yapan işçilerin içine girdim. Tabi ki arkadaşlarım sayesinde. Daha önce böyle işçi direnişlerini uzaktan, medyadan takip ederdim. Orada onlarla birlikte bulunmak beni gururlandırdı. Bugün haklarını arayan, taşeron sistemini ortadan kaldırmak isteyen ve kendi haklı mücadelelerini sonuna kadar cesurca, hiç kimseden çekinmeden, korkmadan işlerine geri dönüp insanca bir yaşam sürmek için ve çocuklarına böyle yaşanılabilir bir dünya bırakmak için kadın, erkek, çocuk,

yaşlı demeden herkes yüreğini ortaya koymuştu. Orada geçirdiğim süre boyunca onları görüp dinleme fırsatı buldum.

İlk defa katıldım bir işçi grevine ve bundan çok memnun oldum. Orada herkes ailesiyle beraberdi, geceli gündüzlü beraber. Çocuklar kendi gelecekleri kararını diye babamızı işe geri alın, geleceğimizi karartmayın pankartlarını üzerlerinde taşıyorlardı. Babalarının işlerine tekrar başlaması için küçücük bedenlerine karşı kocaman yürekleriyle oradaydılar çocuklar. Çocuklar bizim geleceğimiz ve biz bir gelecek istiyorsak emeğimize ve haklarımıza sahip çıkmalıyız. Binbir çeşit güzelliklerle dolu olan bu dünyada kapitalist sistemin yok etmek istediği bu güzelliği korumak en temel görevlerimizden biridir. Ve her birimiz ayrı güzellik ve özelliklere sahip birer sanatçıyız. Şiarımız "yaşamak ve yaşatmak olmalıdır.

İzmir'den Mücadele Birliği Okuru

“İşimizi Ekmeğimizi Sahiplenmek Suç İse Evet Suçluyuz, Bu Suçu Kabul Ediyoruz”

İzmir’de 30 Nisan’dan bugüne Karşıyaka Belediyesi Örnekköy Şantiyesinde DİSK Genel-İş 5 No’lu Şube önderliğinde direnişe devam eden işçilere, 22 Haziran günü, gece saat 05:30 sularında sinsice polis saldırmıştı. Şantiyenin içinde kalan işçilere 9 panzer, 500’e yakın çevik kuvvet polisi, 2 su püskürtme aracı ve 1 akrep aracıyla şantiyenin içine giren devletin kolluk güçleri, işçileri uykusunda yakalayıp apar-topar şantiyeden attı. Biz de Mücadele Birliği okurları olarak, haberi alır almaz sabah 08:00’de işçilerin yanına gittik. İşçilerin bulunduğu şantiyeye gittiğimizde şantiyenin tüm çevresine polisin barikat kurduğunu gördük. Amaçları psikolojik baskıyla birlikte işçilerin gözünü korkutmak olan polis istediğini başaramadı. İşçiler saldırıya cevap verdi. Saat 11:30 civarında KENT AŞ. eşyalarının bulunduğu büroyu boşaltarak bir kamyonu yükledi. Kamyon dışarı çıkartılmak istendiği anda işçiler, eşleri, çocukları yolu kapatarak barikat kurdular.

Daha sonra polisle arbede yaşanmaya başlandı, bu arada biz de Mücadele Birliği okurları olarak işçilerin yanında safımızı tutarak saldırının püskürtülmesine destek olduk.

Devlet güçleri işçilerin kararlı duruşuna dayanamayıp geri çekildiler.

Saldırıdan sonra işçilerle ve aileleriyle röportaj yaparak düşüncelerini aldık.

Mali Sekreter Canan: Sizlerin de bildiği gibi biz burada ailelerimizle şirketimizin genel müdürlüğü önünde işimizi geri almak için bekliyorduk, oturuyorduk. Bir taraftan işimizi almak için burada otururken, diğer taraftan Karşıyaka Belediyesinin diğer alanları taşeron firmalara peşkeş çekilmemesi için Karşıyaka Belediye şantiyesinde bulunan araçların çıkışına engel oluyorduk. Ama dün burada ailelerimizle otururken tabii fiziksel anlamda sabaha kadar oturmamız mümkün değil, biz buradan ayrıldık, her gün 45-50 arkadaşımız dönüşümlü olarak burada bekliyorduk.

Polis sabah saat 04.00’de gelip 500 çevik kuvvetle panzerleriyle boya araçlarıyla arkadaşlarımızı apar-topar dışarı atmıştı. Arkadaşlarımız sabah saldırıda neye uğradıklarını şaşırılmışlardır. Ama polis şunu zannetmesin veyahutta Cevat DURAK şunu zannetmesin, bizi şantiyeden attılar diye direnişimize son vereceğiz, aksine burada demokratik hak ve özgürlüklere aykırı bir durum vardır bizim işimizi aşımızı Karşıyaka Belediyesi elimizden almıştır, biz burada sonuna kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

Bizi buradan atarlarsa Karşıyaka Belediyesinin önünde direnişe devam ederiz, CHP il binasında devam ederiz, gerekirse Ankara’ya kadar yürüyeceğiz. Şu an zaten 5 tane arkadaşımız da CHP il binasının içinde oturma eylemi gerçekleştirmektedir. Yani kısacası işimizi alana kadar biz her a-

lanı her mevziiyi kullanacağız. Biz buradan tekrar sesleniyoruz CHP belediye başkanlarına; bir taraftan sosyal demokrat olduğunuzu söyleyeceksiniz, bir taraftan demokratik hak ve özgürlüklere saldırı yapacaksınız.

Bir İşçi Eşi: Biz burada sonuna kadar direnişimize devam edeceğiz buradan tüm yetkililer duysun, gerekirse birkaç can yatacak gerekirse birkaç kan dökülecek ama asla pes etmeyeceğiz. Ya alacağız ya alacağız. (...) Ne demek, bir kalemde 300 işçiyi çıkarıyor, ne demek işten atıyor... Bizim işimiz yok ekmeğimiz yok biz ne ile yaşayacağız ne ile geçineceğiz, şunu her kes iyi bilsin kesinlikle işimizi alacağız. Ama iyilikle ama kötülükle geri alacağız.

Bir Diğer İşçi Eşi: Ben eşim ve 2 çocuğumla birlikte 54 gündür buradayım. Ben gece gündüz buradayım, benim çocuğum sınavı girdi, bizim paramızı vermediler. Para yoktu, çocuğumuza veremedik, İzmir’de bulunan bütün belediye başkanları hepsi de CHP’li. Oy zamanı geldiğinde başka oluyorlar, şimdi neden böyle yapıyorlar. Karabağlar’da Bayraklı’da böyle olmadı da neden burada oluyor, ekmeğimizi kazanıncaya kadar burada olacağız.

Bir İşçi Anası: Bir duygumuz kalmadı ben işçi anasıyım ne söyleyeyim ki.

Bir Diğer İşçi Eşi: Korkma anne, korkma artık kaybedecek bir canımız kaldı, onu da alırlarsa alsınlar. Öyle de açız böyle de açız, bizi yıldırılmazlar yılmayız biz, bir canımız var alacaklarsa alsınlar. Cevat Durak o koltuğu hak etmiyor, versin geri o koltuğu, CHP’nin hepsi üçkağıtçı.

Bir Diğer İşçi Eşi: Karşıyaka, Bayraklı bölündü 300-400 işçi çıkardılar da neden 500 işçi alıyorlar, 300 kişinin haline bakın burada siz görüyorsunuz halimizi, artık sinirden ağlıyorum. Burada olanları Ege Tv ve onun gibi medyalar hep yalan yanlış veriyorlar, onlar hep bizi suçluyorlar. Hakkımızı arıyoruz diye burada biz suçlu oluyoruz. Hakkımı arayan bu ülkede suçlu ise evet suçluyuz kabul ediyoruz, işimizi ekmeğimizi sahiplenmek suç ise evet suçluyuz, bu suçu kabul ediyoruz.

Bir Diğer İşçi Eşi: Şu Karşıyaka halkının hiç mi vicdanı sızlamıyor neden bize destek vermiyorlar, bu gün bize ise yarın onlara. Biz sadece ekmeğimizi istiyoruz. Ben iki aydır evime peynir alamıyorum iki aydır çocuğum peynir yiyemiyor. O yediği lokmalar Cevat Durak’ın boğazında kalsın o da yutamasın.

İşçi çocuğu Emre: Bizim burada tek istediğimiz babalarımızın işini geri alması, alamazlar ise direneceğiz, savaşaacağız. Cevat Durak şunu iyi bilsin ki o koltuğa biz oturtuk, onu indirmesini de iyi biliriz. Biz okumak istiyoruz okumak içinde babalarımızın işini geri istiyoruz KENT AŞ işçilerinin çocukları olarak.

**İZMİR
MÜCADELE BİRLİĞİ**

İZMİR KENT A.Ş İŞÇİLERİNE SALDIRI “KENT A.Ş. İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!”

53 gündür eylemlerini büyük bir kararlılıkla sürdüren Karşıyaka Belediyesi Kent A.Ş. işçilerine polis, bugün sabah (22 Haziran) saat 05:30 civarında saldırı düzenledi. Şantiyeden karga tulumba dışarı atılan işçilerin bir kısmı şantiyenin önünde direnişlerini sürdürürken; işçilerin bir kısmı da Karşıyaka CHP il binasının önüne gittiler. Bizler de Mücadele Birliği olarak sabah haber alır almaz işçilerin yanına gittik. Konuştuğumuz her işçi, işçi eşi-çocuğu ayrı bir öfkeliydi. 8 yaşındaki işçi çocukları aralarında korkmayıp, herhangi bir saldırıda panzerin önüne yamaktan bahsediyorlardı. “*Ne olursa olsun ne ağlamak ne de korkmak var*” diyorlardı.

Saat 13:00 civarında polis gene işçilere saldırıp, şantiyeyi boşaltmaya, oradaki araçları çıkarmaya kalkıştı. Bu saldırıyı işçiler ve aileleri etten bir duvar örerek geri püskürttüler. Bizler de Mücadele Birliği olarak yanlarındaydık. Yaşanan arbede esnasında işçiler sık sık “Savaşa Savaşa Kazanacağız”, “Baskılar Bizleri Yıldırılmaz”, “Kent A.Ş. İşçisi Direnişin Simgesi”, “Vur Vur İnlesin Cevat Durak Dinlesin” sloganları atıldı.

Polis, saat 13:00’te geri püskürtülen saldırıdan sonra Mücadele Birliği okurlarını gözaltına almaya kalkıştı. Polis, Mücadele Birliği okurları için sık sık sendikacılara “*ya buradan giderler ya da gözaltına alırsız*” tarzında tehditler savurdu. Bir sendikacı ısrarla Mücadele Birliği okurlarına yarım saatliğine de olsa uzaklaşmalarını önerirken, Mücadele Birliği okurları hiçbir yere gitmeyeceklerini, korkmadıklarını ve işçiler için buraya geldiklerini söylediler. İşçiler ve aileleri ise Mücadele Birliği okurlarına yapılan bu saldırıya karşı çok güzel bir dayanışma örneği sergileyip, Mücadele Birliği okurlarını sahiplendiler. İşçiler ve aileleri polisin, Mücadele Birliği okurlarına yönelik bu gözaltına almaya çalışmasının çok bilinçli olduğunu ve buna müsaade etmeyeceklerini söylediler.

**KENT A.Ş İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!
YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ’NDE FAŞİST SALDIRILAR

Üniversitelerde faşist saldırılar hız kesmeden devam ediyor. Bunların en son ve en açık örnekleri son aylarda İstanbul Üniversitesi’nde yaşandı. Pervasızca devrimci demokrat öğrencilere saldıran faşist öğrencilere karşı ne rektörlük ne de emniyet tarafından hiçbir önlem alınmıyor, aksine, her yerde görmeye alıştığımız gibi, saldırıya uğrayan devrimci demokrat öğrencilere soruşturmalar açılıyor ve ağır disiplin cezaları veriliyor. Yaşanan saldırılarda bugüne kadar 10’dan fazla öğrenci ağır yaralandı.

8 Nisan günü Unkapanı otobüs duraklarında 15 öğrencinin saldırıya uğrayıp ikisinin ağır yaralanması; 13 Mayıs günü kampüse gelen 60 faşistin öğrencilere saldırması ve iki öğrencinin yaralanması; 1 Haziran’da yine kampüse giren 50 faşistin öğrencilere saldırması; 8 Haziran günü kampüs çıkışında bekleyen faşistlerin Haşim İşcan geçidinde biri ağır üç öğrenciyi satırlarla yaralamaları; 18 Haziran günü bir bayan öğrenciye evinin önünde saldırıların bunun birkaç örneği.

İstanbul Üniversitesi’nde bulunan devrimci demokrat öğrenciler, bu saldırıları protesto için pek çok kez basın açıklaması vb düzenlediler. Bunlardan biri de, 22-24 Haziran tarihleri arasında düzenledikleri, okul çıkışı eylemleri oldu.

“Okul çıkışları”nda akşam saat 17.00 ve 17.30 civarında toplu olarak kampüsten çıkıp, kapı önünde basın açıklaması yapan öğrenciler, sloganlarla dağılırken, toplu olarak otobüslere binerek ayrılıyorlar kampüsten. Bu eylemlere devrimci demokrat öğrencilerin yanı sıra, sendikalar, odalar ve sivil toplum kuruluşlarından da destek geliyor. 22 Haziran günü yapılan basın açıklamasına, İstanbul Barosuna bağlı Çağdaş Avukatlar Grubu’ndan avukatlar gelerek destek verdiler.

23 Haziran günü yapılan basın açıklamasında Eğitim Sen 6 Nolu Üniversiteler Şubesi pankart açarak bir açıklama yaptı. “*İstanbul Üniversitesi içinde ve çevresinde sistemli olarak öğrencilerimize karşı bir saldırı siyaseti, son aylarda iyice şiddetlenerek yürütülmektedir. (...) Özerk, demokratik üniversite idealini sahiplenen bilim emekçilerinin örgütü olan Eğitim-Sen, her zaman ve koşulsuz olarak üniversitede kesin bir ifade özgürlüğünün yanında, şiddetin ise karşısında yer almıştır. Bu son saldırı dalgasında kendilerine pusu kurulan öğrencilerimizin yanında yer alıyoruz, elimizdeki her imkanla onları desteklemeye çalışıyoruz. Öğrencilerimizi savundukları idealleri terk etmeleri için yıldırma çalışmaları, onların can güvenliğini zerre kadar önemsemeyen gizli ve açık, resmi ve sivil odaklar şunu bilmeliler ki, Eğitim Sen, geleneğine yakışan bir biçimde, üniversitelerde yaşanan bu vahşete son verilmesi için, öğrencilerimizin rahat bırakılmaları için, bu faşist şiddete dur denmesi için yılmadan mücadele edecektir*” dedikten sonra öğrencilerine sahip çıkmayı sürdüreceklerini vurgulayarak açıklamayı sona erdirdiler.

24 Haziran günü yapılan basın açıklamasına ise, direnişte olan Entes işçisi Gülistan Koban destek için gelmiş ve Direniş Platformu imzalı “Faşizme Karşı Omuz Omuz” pankartı açmıştı. Yaptığı kısa konuşmadan sonra Birleşik Metal İş adına bir işçi söz alıp, öğrencilerin yanında olduklarını söyledi ve bugünün öğrencilerinin de yarının işçi-emekçileri olacağını söyledi. Öğrencilerin yaptığı kısa açıklamadan sonra, TMMOB adına öğrenci üyelerden biri söz aldı.

Eylemin sonlanmasının ardından, yine kitlesel olarak Beyazıt duraklarına yüründü ve kitlesel olarak dağıldı. Eylemlerde hakim olan sloganlar “Faşizme Karşı Omuz Omuz”, “Beyazıt Faşizme Mezar Olacak”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” oldu.

Eylemlerden 2 gün sonra ise, 26 Haziran günü, akşam saatlerinde Öğrenci Kültür Merkezi’ni basan 20 kadar faşist, satır ve döner bıçaklarıyla öğrencilere saldırdı. Öğrenciler ise barikat kurarak saldırıları püskürttüler.

Olay anında Kültür Merkezi civarında olan bir çevik kuvvet otobüsü ve sivil polisler, saldırıyı uzaktan izlemekle yetindiler. Saldırıya uğrayan yaklaşık 50 öğrenci, toplu bir şekilde okuldan çıktıktan sonra sloganlarla Saraçhane’ye kadar yürüdüler. □

KIZIL HACKERLARDAN AÇIKLAMA

Kızıl Hackerlar, son dönemlerde kendilerine yönelik yapılan asılsız karalama ve tutuklanma haberleri üzerine, bir açıklama yaptılar. Kızıl Hackerlar yaptıkları açıklamada şunlara değindiler.

DOSTLAR, YOLDAŞLAR, ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERDEN EZİLEN, ÇİLEKEŞ, FEDAKAR HALKIMIZA; REDHACK'İN HİÇBİR ÜYESİ YAKALANMAMIŞTIR! REDHACK'İN BÜTÜN MİLİTANLARI GÖREVLERİ BAŞINDADIR!

1997'de devrimci dayanışma içerisinde zorluklarla kurulan devrimci dayanışmanın ürünü RedHack (Kızıl Hackerlar) olarak, son dönemde burjuva basında yer alan ve REDHACK'i karalamaya yönelik haberlerden kaynaklı, bu basın bildirisini kaleme alarak, siz yoldaşlarımızı ve ezilen fedakar halkımızı bilgilendirmeyi görev bilmekteyiz...

12 Haziran 2009 tarihinde Hürriyet gazetesinde çıkan, Anadolu Ajansı patentli habere göre, Urfa ve Antalya'da yapılan bir operasyonda, 6 kişi kredi kartı kopyalama suçuyla yakalanmış, yakalanan bu kişilerin, (habere göre) PKK adına kurulan REDHACK ile beraber çalıştıkları, devlet siteleri, polis ve kamu kurum ve kuruluşlarının sitelerini, REDHACK ile beraber kırdıkları idida edilmiştir. (bkz: <http://www.hurriyet.com.tr/gundem/11854255.asp>)

Bu haberden birkaç gün öncesinde de İhlas Haber Ajansı'nın geçtiği habere göre, Kızıl Dayanışma ve REDHACK taraftarlarının çeşitli platformlarda yürüttüğü kampanyalardan biri olan KİMLİK kampanyasını, "PKK Kürdistan Kimliği Çıkardı" başlığıyla medya kuruluşlarına aktarılmış, bilinçli bir karalama kampanyasına gidilerek, REDHACK'i halkın karşısına almaya yönelik bir manipülasyon kampanyasına girişmişlerdir. (bkz: <http://www.ensonhaber.com/gundem/209603/kurt-pkk-kimlik-teror-kurdistan.html>)

Kuşkusuz ki bu karalama kampanyaları, sadece basın ve devlet cephesinden sürmekte, internette çeşitli sosyal platformlarda, arkadaşlık sitelerinde, "ZAYIF" insanlar kullanılarak da boyut kazandırılmakta, çeşitli "hack haber" sitelerinde de "RedHack Sitesi Hacklendi" başlığıyla SAHTE siteler delil gösterilerek, halkımızı REDHACK'e karşı kışkırtmaya çalışmaktadırlar..

(...)RedHack, "kredi kartı dolandırıcılığı"

ğ" yapmaz, REDHACK, bankalar ve özel sermayenin halkı sömürmesine karşın, bankalara "direk" saldırır. İşbankası, Garanti Bankası gibi soyguncu bankalar daha önce REDHACK'in gazabına uğramış bankalardır. RedHack, girilen sistemlerde, becerebilirse "kamulaştırma" bağlamında, halkın olanı alır, halka geri verir! Fakat Valilik ve burjuva medya, bilişim polisinin, yakaladığı 6 genci sırf demokrat olduklarından dolayı REDHACK ile bağlamakta, RedHack'i "adi bir suçlu" gibi lanse etmekte, haberin satır aralarında yakalananların bilgisayarlarında "uyuşturucuyu özendiren resimler var" denilerek, burjuvazinin "her telden" çamur atma prensibini yeniden sahnelemişlerdir. Bu oyunların tutmayacağı açıktır! RedHack'in halkın sorunlarından yola çıkan, yeteneklerini "kendi çıkarları" için değil, fakirlerin, ezilenlerin çıkarları için kullanan, gerçek hack ilkelerine riayet ederek, sistemle uzlaşmayan bir yapçda olduğunu halkımız ve devrimci kamuoyu iyi bilmektedir!

Ayrıca yakalananlarla, REDHACK'in uzaktan yakından bağı da yoktur! RedHack militanları 13 senedir kayıp vermeden, savaşını sürdürmekte, kayıp verse bile, bedel ödemekten çekinmemektedir! Bunu dost da düşman da böyle bilmelidir!

(...) RedHack tüzüğünde de belirttiği gibi "hiç bir örgüte bağlı değil, hiç bir örgüt tarafından kurulmuş bir oluşum değildir" REDHACK, illegali esas tutan, devrimci ve komünist örgütler başta olmak üzere, tüm devrimci örgütleri sahiplenir, bütün devrimcilere aynı mesafede kalarak, onların gündemine göre hareket eder! RedHack, tüzüğünde de belirttiği gibi, komünist bir örgüttür! Ulusların Kendi Kaderini tanır ve ona göre hareket eder, Kürt halkının haklı talepleri için de savaşı! Ama tek savaştığı şey de bu değildir! Kürt halkını savunmak, görevlerinden sadece biridir. Çünkü Kürt halkı ezilmekte, kimliğinden dolayı baskı görmektedir. RedHack de bunu, UKKTH gereği ve halkların kardeşliği temelinde savunmaktadır! Fakat buna bakarak bizi A veya B örgütünden ilan edenlerin devrimci olmadığı, karşı-devrim için savaştıkları açıktır! Leninizmi kendine rehber edinmiş her devrimci gibi bizler de, ulusların "kayıtsız şartsız" hak ve taleplerini savunmakta, halkların kardeşliği için mücadele etmekteyiz.. (...)

Bir diğer olay, RedHack'in desteklediği Kızıl Dayanışma taraftarlarının Facebook ü-

zerinde düzenlediği, internette son dönemde artan, kişilerin kimliklerini istemeye varan faşizan uygulamalara karşı "Kimlik" kampanyasında, kullanılan "orak çekiçli ve devrimci önderlerin resimlerinin olduğu" kimlikler alınarak, yerine PKK bayrağı ve Kürdistan yazısı montajlanmış, "PKK Kürdistan Kimliği Çıkarttı" yalanı, haber olarak verilmiştir! Yaptığımız incelemeler sonucu İHA muhabirinin, bizim tarafımızdan yapılan ve seri numara kısmına R97(RedHack 1997) yazan kimlikleri alarak, Marks, Che, İbo, Mahir, Deniz gibi önderlerin resimlerinin yerine, masum bir yurtseverin resmi konularak teşhir ettiğini tespit etmiş bulunmaktayız! R97 yazısı hariç diğer yazılar İhlas Haber Ajansı tarafından, "profesyonelce" montajlanarak, yerine Kürdistan yazısı geçirilmiştir, bu da İHA tarafından ajanslara geçilmiştir! Bu olayın da, yukarıda bahsettiğimiz olayla örtüşmesi bir tesadüf değildir! Olayı getirip PKK'ye bağlamak, bunun üzerinden Kürt düşmanlığını körüklemek, Kürdistan yazısı iştirilerek, yukarıda bahsetmiş olduğumuz toplumda yaratılan "bölünme piskozunu" tetiklemekten başka bir amaca hizmet etmemektedir! Ayrıca Kürt ulusunun siyasal taleplerini de görmezden gelmek için, "bakın kimlik çıkardılar bölünüyoruz" gibisinden halkı kışkırtmaya çalışmışlar, ezilen ulus önderliğinin yürüttüğü barış çabalarını provoke etmeye çalışmışlardır..

(...) Yine, bu haberlere paralel bir şekilde, gerek haber siteleri ve hack içerikli sitelerde, gerekse de sosyal arkadaşlık platformlarında, REDHACK'e yönelik bir karalama kampanyasına girişilmiştir! Bazı hack haber sitelerinde "redhack'in hacklendiğini" iddia eden haberler yayınlanmıştır. RedHack'in tek bir sitesi vardır O da www.kizilhack.org 'dur! Fakat, "kızıl" ile başlayan siteleri kendileri alarak veya "kızıl" diye bir yer bulup hackledikten sonra, "REDHACK'in Sitesini kırdık" diyerek haber yapan, hacking camiasında LAMER diye adlandırdığımız bu kişisiz unsurlar, yine halkımız tarafından cevaplandırılmışlar, çoğu yerde haberleri geri çekmek zorunda kalmışlardır. (hatasından dönüp özür dileyen dostları tenzih ediyoruz)

(...) RedHack'in sınıf mücadelesinin üstünü kapatarak, ulusal bir misyon biçenler, RedHack'i devletin diliyle suçlayanlar, bu alçakça kampanyalar üzerinden, Kürt düşmanlığı yapan, Kürt halkına "alttan alta" kin kusan, sınıf mücadelemizin önünü kapatarak,

haklı eylemlerimizi manipüle etmeye çalışanlara cevabımızın çok sert olacağını burdan bildiriyoruz!

Hürriyet'i, AA'nı İHA'nı burdan uyarıyoruz!

Devletin saldırılarına, burjuva cepheden verdiğiniz destek, karalama kampanyalarına karşın, Reel-Sanal, bütün platformlarda ense-nizdeyiz! Bizim gücümüzü, yeteneklerimizi küçümsemeyin, bizi sadece sanala hapsolmuş insanlar olarak da düşünmeyin! Bu türden haberlere devam ederseniz, bizim de savunma hakkımızı kullanacağımızdan kuşkunuz olmasın! İnsanlık suçundan vaz geçin, halkın adaletinin sizi de bulacağını unutmayın!

Bu kuruluşların bünyelerinde çalışan gerçek basın emekçilerinden ricamız, bu tür haberlere tavır takınmanızdır! Sansür politikalarına karşın, devrimci haberleri objektif bir şekilde yayımlayarak, bu türden asparagas haberlere izin vermemenizdir! Unutmayın bu büyük gazeteleri yaratan sizsiniz, sizin nasırlı ellerinizdir! Burdan gerçek basın emekçilerine selam gönderiyoruz!

HACKERLARA..

Hack demek, sisteme muhalif olmak demektir.. Hacker olmak demek, egemenlerin, zenginlerin, iletişim ve bilişim özgürlüğümüzü parayla kontrol etmesine karşı olmak, kafa tutmak demektir! Halkın acılarının yanında olun, halkların kardeşliği için savaşın! Size sunulan ve zorunlu tutulan sınırlarda yaşamak zorunda değilsiniz! Yeteneklerinizi halka karşı değil, halkla beraber halk için sergilemelisiniz! Devletin istediklerini yapmak, devletin kuklası olmak, "hack" kavramının kendisine terstir! Biz sistemin "uslanmaz" çocuklarıyız! Ve onlar bizi suçlu görüyor! Bizi hapse atıyor! Tek istediğimiz "bilgi" ve bu bilginin evrenselleşmesidir! Bunu hazmedemeyenler bizlere baskı kurarken, hackerlara düşen, birlik olmak ve "ezilenler" için savaşmaktır! Tüm "gerçek" hackerlardan beklentimiz budur! Yalan haberlere alet olmayın, lamerlerin yolundan gidip, devletin yalakası değil, halkın dostu olun, doğruları söyleyin, doğrularla yol alın!

DEVRİMCİLERE VE EZİLEN HALKIMIZA!

Devrimcilere ve ezilen halkımıza bir kez daha deklare ediyoruz ki, bu olayda bedel ödemedik fakat bedel ödemekten de çekinmeyiz! Deniz, Mahir, İbo yol göstericimiz, yaşantıları yaşam örneklerimizdir! 1997'den bu yana, halk için savaşan biz REDHACKER'lar, bu saldırı kampanyasını da, devrimcilerin desteğiyle atlatacağımıza eminiz!

Örgüt ayrımı yapmayan REDHACK'e, devrimci dayanışma gereği desteklerini her platformda bekliyoruz! Onların milyar dolarları var, bizim ise onurlu bir yolumuz ve çelikten yoldaşlığımız var!

Bir diğer temennimiz, devrimci basının bu türden asparagas haberleri teşir etmesi, bizlerle ilgili haberleri fazlalaştırmalarıdır! Ayrıca, Mücadele Birliği sorumlu yazı işleri müdürüne REDHACK ile ilgili haber yapıldığı için dava açılmıştır! Faşist devletin bu tutumunu kınıyoruz! Görevi haber vermek olan devrimci basına yönelik bu saldırıların her daim karşısında olacağız! MB emekçilerini sorumlu gazetecilik anlayışından dolayı kutluyor, selamlarımızı gönderiyoruz!

Son olarak, bireysel sitesi olan, forum veya sosyal platform sahibi olan yoldaşlar da REDHACK'i tanıtmaya ve düşüncelerini kitlelere yayma noktasında çaba sarfetmelidirler! Ancak bu şekilde sansürü yıkabilir, saldırıları boşa çıkarabiliriz! Biz yenilmeyiz çünkü biz HALKIZ!

Yaşasın Halkların Kardeşliği!

Yaşasın Türk ve Kürt Halkının Mücadele Birliği

Yaşasın Devrim İçin Savaşan Örgütler!

Yaşasın Devrimci Dayanışma ve onun ürünü REDHACK

Halk için Hack!

"Biz Zengin Sınıf için bir felaketiz!"

REDHACK / Basın Bürosu Haziran 2009

KIZIL HACKERLARDAN EYLEMLER

Kızıl Hacker'lar, Sivas Katliam'ının yıldönümünde, bir dizi eylem gerçekleştirdiler. www.dspbagcilar.com, www.liderler.net, www.ergenekondancikis.com, www.guneydogu.org, www.tekturkiye.org, www.sehitlerolmez.net, www.tuzluca.gov.tr, www.rafetelroman.org, www.sahinbeysaglikgb.gov.tr, www.tekklan.com.tr, www.zaman.com.mk gibi sitelerin hacklendiği eylemde, sayfalara aşağıdaki metin yerleştirilmiştir:

SİVAS KATLIAMCILARINI KORUYANLAR

BUGÜN İKTİDAR!

2 TEMMUZ 1993

UNUTMADIK, HESABINI SORACAĞIZ!!

www.kizilhack.org

Sivas'ın failleri halen aramızda! Sivas Katliamı'nın üzerinden tam 16 yıl geçti, katliam, dillere pleseng edildiği gibi bir Ale-vi-Sünni çatışması değildi. Maraş'ta, Çorum'da daha önce yaşadığımız sınıfsal saldırılar gibi bir sınıfsal bir saldırıydı, gerici-faşistlerin günler öncesinde başladıkları provakasyonların sonucu 35 can katledilirken, birçok insan da yaralandı... Katliamdan sonra göstermelik failer yurtdışına kaçırılırken, asil failer korundu... O-teli yakanlar ve otel yakılırken kitleyle beraber gerici slogan atan faşist dinci kanalların sahipleri, bugün iktidar oldular... Katilleri çok uzakta aramaya gerek yok, gerçek katiller, failer yanı başımızdadır.. Katiller kim midir? ABD 6 Filo'su 1969'da devrimciler tarafından denize dökülürken, 6. Filo'yu kıble alan ve üniversitelerde "okula almayın faşisttir" diye teşir edilen 40 komitesinin üyesi, TC. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'dür! ABD'nin yeminli uşağı, emperyalizmin sadık bekçisi, işçi sınıfının ve Türkiye halklarının düşmanı, BOP padişahı TC. Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'dır! Dinci gericiliğin ve faşizmin ikiz kardeş olduğunu manipüle ederek, ırkçı faşistleri koruyan, kollayan ve 1960'dan bu yana devrimci demokrat muhalif sesleri bastırmayı kendine görev bilmiş darbecilerdir, MGK'dir, üyeleridir! Katili başka yerde aramaya gerek yok, TBMM'de bolca bulunmaktadır! Ve bu katliamı biz unutmadık, unutturmayacağız... Dost da, düşman da biliyor ki: HESABINI SORACAĞIZ!

Halk için Hack REDHACK / Kızıl Hackerlar 1997-2009

"zengin sınıfın korkusuyuz, mutluyuz"

24.06.2009

SINIF ÖĞRETMENİMİZİ GERİ İSTİYORUZ

23 Ekim günü sabaha karşı Mücadele Birliği dergi bürosuna ve Ayışığı Sanat Merkezlerine yönelik yapılan baskınlar sonunda kurum çalışanları, öğrenciler ve öğretmenlerin de arasında bulunduğu onaltı kişi gözaltına alınmış ve bunların yedisi tutuklanmıştı. Tutuklananlardan birisi de sınıf öğretmenliği yapan Erdal Güzel'di. Erdal öğretmen, sermayenin çizdiği dar sınırlar içine hapsedilmiş, sıradan bir öğretmen değildi. O kendisini sınıf mücadelesine adanmış bir öğretmendi.

28 Haziran saat 19.00'da Gazi Mahallesi'nde Devrimci Emekçi Komiteleri(DEK), Erdal Güzel'le bir dayanışma gecesi düzenledi. Düzenlenen gecede ilk olarak DEK adına söz alan arkadaşımız konuşmasında; "Eğer KESK ya da diğer kitle örgütleri Erdal öğretmen alındığında duruşlarını, tepkilerini sağır kulaklara duyurmuş olsalardı Emriye Demirkıran bugün içerde olmayacaktı. Eğitim Sen'li 21 öğretmenimiz daha tutuklanamayacaktı" dedi.

Hemen arkasından tiyatro grubundan genç arkadaşlar çeşitli şiirlerden derledikleri bir gösteri sundular. "Biz olmasak gökyüzü, biz olmasak üzüm göz, kömür göz, ela göz neye yarar..." diyerek başladıkları gösteri Nazım'ın yaşamaya dair şiiriyle devam etti. Emekli bir öğretmenimiz de "Yaşamak ne güzel şey kardeşim! Bilerek, anlayarak yaşamak" dizeleriyle tiyatro grubumuza eşlik etti. Daha sonra Eğitim Sen 4 no'lu şube başkanı bir konuşma yaparak "İsyani ediyoruz bu düzene ve bu düzenin sahiplerine (...) İsyanın bayrağını her gün biraz daha güçlü dalgalandırmak için her zaman sokaklarda olduk olacağız. Erdal Güzel arkadaşımız da sokaklardaydı, onun için bugün bedel ödüyor. Bizi zindanlarınız, işkence haneleriniz, joplarınız, gaz bombalarınız durduramayacak. Hiçbir baskınız bizi yıldırmayacak!" dedi.

Daha sonra Ayışığı Sanat Merkezi'nin yaptığı konuşmayla devam eden gecede, Erdal Güzel'in öğrencisi, öğretmenine yazdığı mektubunu okuyarak duygularını bizlerle paylaştı. Daha sonra Erdal Güzel'in yazdığı mektubu ise Gazi Ayışığı Sanat Merkezi adına bir arkadaşımız okudu. Mektubunda; "(...) yapılan baskılar boşunadır. Bu baskılar bizi haklı mücadelemizden vazgeçiremeyecektir. (...) dışarıda olduğu gibi zindanda da bu haklı kavga için mücadele eden özgürlük savaşçıları var" diyerek duygularını bizlerle paylaştı.

Bizi Hiçbir zaman yalnız bırakmayan bilinci ve yüreğiyle her zaman bizimle olan şair dostumuz Ruhan Mavruk dta aramızdaydı. Şair dostumuz "İssız ada ve Savaş Zırhlısı" adlı şiirini şu anda zindanlarda olan tüm devrimcilere adanarak okudu. Şiirinin ardından "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" sloganını atarak konuşmasını bitirdi. Ardından Önsöz'den değerli şiir ve yazılarıyla tanıdığımız Atilla Oğuz'un şiirini okumasıyla devam etkinliğinde, DEK'li bir öğretmen olan arkadaşımız "... bizler uzun süre bu topraklarda öğretmenlik yaptık ve yapıyoruz. Bu bilimsel ve çağdaş olmayan eğitimi ülkenin her yerine yaymamızı istediler. Ancak bizler buna uymadık. Buna uymamakla beraber bunlara karşı mücadeleye yükselttik. İşte surf bu yüzden sürgünler yedik. Ancak her ne olursa olsun bizler bunlardan yılmadık ve sınıfımızın öğretmeni olmak için hep saflarda yer almaya devam edeceğiz" diyerek sözlerini güzel bir şiirle sonlandırdı.

Son olarak sahnede Ayışığı Müzik Topluluğu yer aldı. Denizleşen yürekleriyle emeğin ezgileni söylemek için çıktıkları bu yolda emekçi dostlarımızı yalnız bırakmadı. Erdal Güzel nezdinde tüm yiğit devrimciler için salondaki kitleyle birlikte "...hiç kimse duymadan hükümler giymiş, yiğidim aslanım burda yatıyor" türküsünü söylediler. Dinletilerinde Bengalce "Hasret" anlamına gelen bir şarkıya da bizlerle paylaşan Ayışığı Müzik Topluluğu halaylarla dinletisini sonlandırdı.

Etkinliğimize destek vermek amacıyla sahne de son olarak BDSP'den bir dostumuz, siper yoldaşlığını vurgulayan bir konuşma yaparak yapılan saldırılara olan tepkilerini dile getirdiler. Bu konuşmanın ardından etkinliğimizi sonlandırdık. □

Merhaba dostlar,

Yine bir arada yine yürek yüreğe, omuz omuzayız. Erdal öğretmenin tutuklanmasının üzerinden 8 ay geçti. 3 gün sonra mahkemeye çıkarılıyor. Kapitalizm onu kendisine karşı olmakla yargılıyor. Bizler kapitalizmin bütün çirkinliklerin, yoksulluğun ve sefaletin kaynağı olduğunu bilerek diyoruz ki bu yargılamada Erdal öğretmen bir semboldür. Kapitalizm bize onunla barışık yaşamamızı yoksa başımıza gelebilecekleri bu tutuklamalar ve saldırılarla göstermeye çalışıyor.

Bizler, bugün burada olarak gelip geçici olanın, eskijen ve tarihten silinmesi gerekenin, gerici direncine karşı hepimizin birer Erdal öğretmen olduğunu belirtmiş bulunuyoruz.

Kapitalizmin çelişkisidir öğretmenleri yetiştirmek. Çünkü onun donanımlı insanlara ihtiyacı var. Bu donanımlı insanı yetiştirecek olan öğretmeni yetiştirir önce. Onun içindir ki toplumun ilk aydınlanan kesimi öğretmenlerdir. Dünyada ve Ülkelerimizde öğretmenlerin toplumun önünde ilk hareketleri başlatanlar olması bu nedenle son derece doğaldır. Türkiye'nin ilk emekçi sendikası olan Öğretmenler Sendikası ve de KESK'in kuruluşunun temellerini atan Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu Öğretmenlerimizin öncülüğünde hayat buldu.

İşçilerin aydınlanması ve tabii ki aydınların işçileşmesinin kapıları mücadele birliğinden geçti. Aydınlar, öğretmenler işçi sınıfına tarihi deneyimleri ve gelecek planları anlattılar, işçiler çelikleşmiş eylemleriyle aydınlara örnek oldular.

Bugün burada bulunmakla bir duruş gerçekleştirdik. Bu duruşu, ilerleyen ve gelişen mücadelemizin alanlarına taşıyacağız. Eğer KESK ya da diğer kitle örgütleri Erdal öğretmen alındığında duruşlarımızı, tepkilerimizi sağır kulaklara duyurmuş olsalardı Emriye Demirkıran bugün içerde olmayacaktı. Eğitim Sen'li 21 öğretmenimiz daha tutuklanamayacaktı.

Eğer bizler geçmişte sınıfımızın öğretmenlerine, öncülerimize sahip çıkabilmiş olsaydık düşünce zindanlara hapsedilemeyecekti. Yeneden hatırlamamız gereken burjuvazinin ancak bizim birliğimizi, mücadeledeki kararlılığımızı gördüğünde ve hayatının tehlikede olduğunu hissettiğinde bize bütün ekonomik demokratik hakları sereceğidir. Uğruna mücadele verdiğimiz tüm reformlar, haklar, yasal kazanımlarımız nasıl ki elimizden bir bir geri alındı o zaman bir çırpıda önümüze serilecek. İşte o zaman son sözü emekçiler söyleyecek.

Bu gün burada olarak sesini sesimizin yanına koyan tüm dostlara hoş geldiniz diyoruz.

NOT: Devrimci Emekçi Komiteleri(DEK)'nin düzenlemiş olduğu Dayanışma etkinliğinde okuduğu açıklama metnidir.

Erdal GÜZEL İçin Dayanışma Etkinliği

18 Haziran 2009

